

EDİ'NİN PENCERESİNDEN

Kırık Dergi'nin güzide okurları, vefakâr takipçileri, Eylül - Ekim 2022 Sayımızın satırlarını yazmaya kömür karası günlerde, kırkar kırkar yitirdiğimiz onca canın gölgesinde başladım... Bir kez daha anladım bir göçüğün altında kırk değil milyonlar kalabiliyor... Mamafih yazıp, çizmek istenilen çok şey olsa da içinden gelmiyor içi bir göçük altında kalmış insanın...

“Sevdalılar Beni Anlar

Dostlarım, etrafımı gözlemliyorum mütemadi...

Nasıl yürüyor insanlar? Kim köpeklerden korkuyor, kedileri kim seviyor, insanlardan kim kaçıyor? İnceliyorum tek tek... Ağım atışlar, durmaksızın konuşmalar... İnsanların sahip olduğu yüklemeler hayli fazla ama bu yüklemelerin içi ne kadar dolu? İşte, ben bütün bu insanlardan birazım; biraz olsun birisi olamadığım da oluyor pek çoğunda zamanın...

Oturduğum kafenin kanepesine çıkan 'sokak kedisi', az evvelki cümlemin sonuna bıraktığım üç noktada aklımdan geçenleri onaylarcasına kafa sallayıp uyumaya geçiyor.

İnsanlar diyordum... Herkes çok mutlu sanki, bana dışarıdan öyle görünüyorlar. İzledim. Dinledim. Uсталıkla yapabildiğim ender şeylerin başında gelir; gözlemlemek. Bir sürü ses kendini kendi sessizliğine bırakıyor pek çok kez... Gece yarısını biraz geçince başlıyor asıl sessiz koyvermişlik, sabah gün yüzünü gösterene dek süren... Tatlı bir hava oluyor sabahın başlangıcında, serin ve taze. Tüm gün öyle olsa hava, harika olmaz mı diye düşünüyorum. Olmuyor işte, bu kadar nem İstanbul'a bile fazla...

"Sevdalılar Beni Anlar"ı söylüyor yanık sesli bir adam, dolmuştaki onlarca boş koltuğa... Bu bir tesadüf, belki değil... Bu şarkıyı sevmişimdir. Muhtemelen anlaşılma ve yalnız olmadığını kendisine kanıtlamak isteyen şoförün işi, listede olması... Emekçi kardeşim, bende senin gibi anlaşılma istiyorum! Omuzlarımda biriken tonlarca yükü görebilsin istiyorum, kimse olmasa da sevdiklerim... Sevdalılar beni, bizi anlasın olmaz mı? Onca şeyin üstüne bir de bu sözler yük olacak ya, haydi hayırlısı...

Mimar Sinan ELTER

İÇİMİZ'DEN GEÇENLER

- 4 – MÜZİĞİN GÜCÜ
- 5 – HAYAT – YOLUN SONU
- 6 – İYİLİK GÜCÜN OLSUN Kİ ADIMLARIN KANATLANSIN
- 7 – ÇOCUK ADAM
- 8 – ÖTEYE GEÇMEK
- 10 – FORMALİTEDEN KALİTE
- 11 – HİSLERİN ÖNÜZE SERİLİŞİ
- 12 – KENDİN OLMAK
- 13 – EHVENİŞER BİR HAL 2
- 15 – PALYAÇOLAR ÖLÜMSÜZDÜR
- 16 – KUMLA
- 17 – PERŞEMBEDEN SEVGİLERLE
- 18 – KÜÇÜK EYLEMCİ
- 19 – ÖLÜM ÖTESİNE MEKTUP
- 20 – GÖKYÜZÜN'DEN ÇİÇEKLER TOPLADIM
- 21 – DEĞİRMEN
- 23 – ZAMAN KANAT ÇIRPARAK
- 24 – BUGÜN GERİ KALAN HAYATIMIN İLK GÜNÜ
- 27 – KISIR SÜT
- 28 – TUTSAK
- 30 – OTONOM
- 31 – KIZ KARDEŞ
- 33 – GEÇECEK
- 34 – SARI GELİN
- 36 – YOLDA
- 37 – KALANSIZ
- 39 – ARAMAK
- 40 – KARANLIKLA TANIŞMA
- 41 – DÜŞLEDİĞİM CADDELER
- 42 – SON GECE
- 43 – KOYU BİR KARANLIKTA
- 44 – HAYDİ GEL
- 45 – KARAR
- 47 – HAYALDE SEN
- 48 – DOĞRU VE YANLIŞ AŞK



Kırık Dergi'de yer alan eserlerin telif hakları yazarına aittir. Kırık Dergi'de yer alan eserler ve görseller eser sahipleri ve Kırık Dergi'sinin izni olmadan kopyalanamaz ve çoğaltılamaz. Aksi bir durumda eser sahipleri ve Kırık Dergi hak sahipleri olarak imtiyaz haklarını kullanırlar.

MÜZİĞİN GÜCÜ

Yazan: ElifGÜLER

İnsanoğlu hissettikleriyle, yaşamın içinde deneyimledikleriyle ne büyük bir evren değil mi?

Her birimiz farklı farklı hikâyeler barındırıyoruz özümüzde. Kimimiz yaşadıklarımızı sakınmadan, çekinmeden olduğu gibi dışarıya yansıtıyor, kimimiz de içimizdeki kara kutulara saklıyor, orada biriktiriyoruz. Hatta bazen kendimizden bile gizlediğimizi düşünüyor, unuttuğumuza inandırıyoruz benliğimizi. Ama öyle etkili uyarılara denk geliyoruz ki bazen, sızmaya başlıyor kilitlerin ardındakiler. Bir şarkı, ufacık bir nağme, enstrümanın dile gelen o sesi içimizdeki o bastırılmışlıkları öyle bir yerinden oynatıyor ki bazen; zaman ve mekân değişiyor o an. Mazinin tozlu sayfalarına giriyor, sararmış yapraklarını çeviriyoruz tekrar tekrar. Hüzünler titreşiyor içimizde, hicran yaraları kanıyor, kurumuş göz pınarları çağlayana dönüyor. Bir şarkının melodisi yaşatabiliyor tüm bu duyguları bize aynı anda. Tam tersi de olabiliyor. Daraldığımızda, umutsuzluğa düştüğümüzde; içimizi okşayan, bizi sarıp sarmalayan, dinlendirici bir müziğe denk geldiğinde kulaklarımız, taze bir soluk alıyor, ufkumuzu genişletecek yollara çıkacak gücü buluyoruz içimizde. Müzik ruhumuzu, hislerimizi harekete geçiren böylesine etkili bir araç...

Her duyguya vakıf oluyoruz, kâh geçmişe gidiyoruz onunla kâh istikbalin bizi davet eden umutlu sesini duyumsuyoruz. Bir ezgi bizi andan koparmaya muktedir oluyor, geçmişle gelecek arasında köprü kurdurtuyor bize. Kulağımıza çalınan bu sırlı ses, ruhumuza özümüze de işledikçe artık canlı oluyor gözümüzde; atan kalbimiz, dokunan elimiz gibi. Bize hükmediyor adeta. Onun büyüüne kapılıp gidiyoruz. Öylesine yaşıyor ve yaşatıyor ki. İliklerimize kadar tattırıyor türlü türlü duyguyu. İnsanız çünkü keder de, neşe de barınıyor her bünyede ve müzik tüm bu hislerin ifade edilmiş şeklini sunuyor bize. O yüzden bu kadar zengin ve katmanlı. Bütün insanlığı kapsıyor her tınısında. Diyar diyar gezdiriyor bizi. Yanık yanık söylenen türküler, bebekleri uyutan büyüten ninniler, hastaları iyileştiren o ritim, üretene ilham veren o ahenk. Efkârlılara bir nebze teselli... Yani müzik, yani sırlı sesler topluluğu. Hep insana dair, hep bir beklentiye yanıt veren...

Müzik ve ritim yollarını ruhun gizli köşelerinde bulurlarmış. Zaman zaman özgür bırakın ruhunuzu, müziğin kara kutunuzu keşfetmesine izin verin. Ruhunuzu sarmalayan müziğin size mutluluğun kapılarını aralamasına fırsat verin. Size hüznün de estirse, gözünüze yaşlar da serpse sitem etmeyin ona. Zira insan olduğumuzu anımsatıyor bize yaşattığı her duyguyla.

HAYAT – YOLUN SONU

Yazan: Dilara ATASOY

Düşünüyorum...

Yolumun sonunun nereye varacağını, vardığı yerde beni neler beklediğini, sonunun iyi mi yoksa kötü mü olacağını... Son günlerde aklımda dolanan düşünceler başlangıcım ve sonumla ilgiliydi. Gerçekten nereye gidiyorum? Sonunda beni ne bekliyor? Ya da daha doğrusu benim hayattan ne gibi beklentilerim var? Bu zamana kadar yaşananların ne kadarı benim isteklerimden oluşuyor? Ama gerçek benim isteklerimden...

Her zaman bir şeyler için çabalar ve başarmak için elimden gelenin en iyisini yapmak için çabaladım. Ama 35 yaşına gelmiş, iki çocuk annesi bir kadın olarak düşününce bunları ne için yaptığımı sorgulamaya başlamıştım. Tüm hayatımı ne uğruna adamıştım? Mesela neden gidip bir fabrikada muhasebeci olmuştum? Hâlbuki okula giderken en büyük hedefim edebiyat okumaktı. Veya neden çok istememe rağmen üniversite okumamıştım? Ya da neden 20 yaşında hemen evlenmişim? Ben bunların hiçbirini istememişim ki.

Okul hayatımda çok kez edebiyat yarışmaları olurdu. Hiçbirine katılamamıştım mesela. Babam baştan beni okula gönderirken 'Sadece benim çalıştığım fabrikada muhasebeci olacak kadar okuyacak!' dediği için matematiği sevmediğim halde çok yüksek almam gerekmişti. Zaten lise mezunu olarak beni ise alacağını söyleyen patronu yüzünden sonrasında okumaya devam edememişim. Çok kısa süre sonrada beni ilk isteyen zengin adama vermişti. 'Belki bu sefer hayat bana da güler,' diye umut ederek vardığım evlilikte ise durum pek iç açıcı olmamıştı. Zengin ailenin şımarık ve psikopat oğlu herkese olan tüm hırsını benden çıkarmaya başlamıştı. Sonrasında ise tek dayanak noktam çocuklarım ve yaş aldıkça biraz daha az deliren kocam olmuştu. Peki ya şimdi siz söyleyin: Bu hayatın neresi benim isteklerimden oluşuyor?

Hayat kısa bir yolculuk ve ben bu yolculuğun belki de yarısından fazlasını ilerledim. Elimde kayda değer ne kalmıştı? Ya da geldiğim bu noktaya nasıl gelmişim? Peki ya bundan sonraki kısmına nasıl gidecektim? Tek bir adım atmaya bile halim yokken, belki de bir bu kadar yolu neye, kime dayanarak gidecektim? Kendim başlı başına bir cenazeye benzerken, kendime bile destek olamıyorken kim benim destekçim olacaktı?

Ya da daha güzel bir sorum var; Tüm bu yılların hesabını kim verecekti?

Sonunda bunları düşünmeye başladığımda çok mu geç kaldım emin değilim. Mesela kaç kişi benim yaşadığım bu farkındalığı yaşıyor bilmiyorum. Bunları düşünmenin beni şanslı yapıp yapmadığını da... Ama belki de yaşadıkları hayat zorbalığının farkında olmayan birçok insandan biri olabileceken olmadığımı biliyorum. Peki, ben bu saatten sonra bu durumu değiştirebilecek miydim? Yoksa susup kaderime boyun mu eğecektim? Sanırım şimdide de bu sorunun cevabını düşünmeliydim...

İYİLİK GÜCÜN OLSUN Kİ ADIMLARIN KANATLANSIN

Yazan: Cahide GÜRKAPLAN

Güç, bazen doğası gereği kendine veya kendinden başkasına zarar veren bir harçtır. Onu iyilik dışında menfi duygularla, kibirle, hırsıyla harmanladığında güç, seni alçaltır. Ama o gücü içindeki iyiliği dışarı çıkarmak üzere kullanırsan da bu harç sana yücelik katar.

Hayatta attığın adımlar eriyen karlar gibi ya baharını bereketlendirir ya da yönünü körelterek seni dibe çeker. İyilik gücün olsun ki adımların kanatlı olsun. Seni uçsuz bucaksız şatafatlı günlere uçursun. Harcın içine iyiliği karıştırdığında çalan ezgiler dünyaya mutluluk dağıtır, söylenen sözler anlam kazanır ve gücünü mütemadiyen iyilikle yoğurduğunda varlığın kusursuzlaşır.

Tohumları bu minvalde düşünüp iyiliğin gücü adına ekmeli, bu dünyanın en çok buna ihtiyacı olduğunu bilmelisin. Gücünü iyilikten alan kişi önce kendisi sonra herkes için yaşanılabilir günler hazırlar. Ah, bu imkânsız değildir. İyiliği istemek, barışa koşmak, sarılmak, tebessüm etmek; bunlar sahiden çabasız mutluluk sebepleridir.

Yüzünü doğaya döndüğünde sadece bakarsın ama göremezsin. Eğer görseydin; tomurcuklanan dalları, yuvaya dönen anne kuşu, yük taşıyan karıncayı işte o zaman anlardın başkalarının iyiliğini düşündüklerini. Tek başına var olmak anlamsız ve bittabi imkânsız. Birlikte kurduğumuz dünyada şunu unutmamalım; iyiliğe niyet edersek iyilik bizi bulur. Gücümüzü iyilikten alarak adım atalım ve semalarda raks edelim. Başkalarının acılarıyla dertlenmek, başkalarının mutluluğu ile mutlu olmak insanın gayesi olsun. Kısacık ömre sığdırdığımız insan hayatını sıcak tebessümlerle anmak ve anılmak istiyorsak kalbinizden iyiliği eksik etmeyin. İyilikle kalın, iyilikle kanatlanın...

ÇOCUK ADAM

Yazan: Süleyman SÖZÜER

Küçüklüğümüzü hepimiz özleyiyoruz. Sorumluluk sahibi olmamanın, ne kadar mükemmel olduğunu, sorumluluk aldığımızda anlıyoruz. Sorumluluklar denizinde boğuluyoruz bazen. Onlardan kaçamıyoruz. Sorumluluk aldığımız kişiler, en sevdiğimiz kişiler olduğu için, bundan kaçmamız da gerekiyor zaten. Yaşam şartlarının bizi boğduğu anlarda, en sevdiğimizimizin bir tebessümü bile bizi ayağa kaldırmayı başarıyor.

Hatırlıyorum da, bir çizgi filmin yeni bölümünü bir hafta beklerdim. O gün geldiğinde dünyalar benim olurdu. Tek yaşam amacım haline gelirdi. Bazıları sokakta oynamak için, güneşin doğmasını, odasında beklerdi. Kimileri, eve gitmemek için, ezanın okunmamasını isterdi. Caminin elektriğini kesen, çocuklar gördüm ben. Hocalara yalvaran, “Bu akşam da okuma be hocam” diyen, fırlama çocuklar tanıdım.

Artık o çocuklar büyüdü ve ellerinden o mutlulukları alındı. Bakkala gitmenin getirdiği mutluluğu, şuan bakkalı satın alarak bile sağlayamazsınız. Plastik topların getirdiği mutluluğu, top fabrikasını kursanız bile kıyaslayamazsınız. Haz aldığımız küçük mutluluklar yok oldu. Küçük beyinlerimiz, kocaman oldu.

Kocaman olan beyinlerimiz, ay sonunu getirememeye, ailesine güzel bir yaşam sunamamaya, ailesine güzel imkânlar sağlayamamaya ve daha nice olumsuzlukları, bir arada yürütememeye başladı. Kocaman olan bu beyinlerin, bakkala giderken, nasıl bir mutluluk alabileceğini hayal edebiliyor musun? Edemezsin. Öyle bir mutluluk, söz konusu değil artık.

Geçmiş ve gelecek arasında bir ortak nokta bulmak istersek eğer, zaman kavramının ve beklemenin, herkes için eşit dağıtıldığını söyleyebiliriz. Çizgi filmin yeni bölümünü bekleyen o çocuklar şimdiler de maaş gününü bekler oldu. Bu kadar aciz bir bekleyiş, hiçbir sinema salonunda gösterime girmedi. Gelecek maaşın gideceği bütün yerler belliyken, o maaşı beklemek nasıl bir haz getirebilir?

Büyüyen yaşamlarda, içimizde ki çocuğu kaybettik. Ona ulaşmanın imkânsız olduğu bir zaman diliminde yaşıyoruz. O halde bu sıkıcı ve planlanmış yaşantımızda, sevdiğimizimize dört kolla sarılmalı ve en küçük eylemlerde, güzel anılar biriktirmeliyiz. Yaşam gelecek kaygısında değil, sevdiğimizimizin anılarında yer alarak yaşanır.





ÖTEYE GEÇMEK

Yazan: Erkan BİRLİK

Öteye geçmek zor gelirdi insana. Nereye gidecekti ki? Bilinmezlik, karanlık gibidir. Eve gecenin köründe geldiğinizde ilk yapacağınız iş, düğmeye basıp ortamı aydınlatmak olur. Peki neden? İçeride bir şey olmadığını bilerseniz dahi beyniniz size küçük oyunlar oynar. Askıya astığınız elbise, dışarıdan yansıyan ağaç silüetleri, gelebilecek her ses sizi korkutur. İşte hayatınızda alacağınız kararlar böyledir. Sizi korkutmaktan başka bir şey yapmazlar. Aslında bir tık öteye geçmeniz, gelecekte “keşke” diyeceğiniz her şeyi ortadan kaldırır.

İnsan alacağı her kararda yol ayrımına girer. Mesela şehir dışında bir iş teklif edilmiştir ama çocukların okulu, şimdiki şehirdedir. Onları oradan koparma seçeneğini önünüze koyarsınız. Kalmak ya da gitmek konusunda artık bir seçim yapma durumunda kaldığınızda, kalmayı seçerse öteye ge-



-çemeyecektir. Orada neler olacağını göremeyecektir. Bu belki de hep içinde pişmanlık hissi yaşayacaktır.

Tüm başarılı iş insanları, girişimciler ve yeni olanaklara kucak açan herkes, tek bir noktada toplanır. Öteye geçmenin, merdivenleri tırmanmanın ve acı ya da tatlı her ne olursa olsun, yaşamayı bilenlerin mutluluğu yüzlerinden okunur. Geriye dönüp baktıklarında, “İyi ki,” derler. “İyi ki o yolu seçtik ve iyi ki keşke demek zorunda kalmadık.”

Bir mesajlaşma, resim ve video paylaşma aracı olarak hayatımıza giren Facebook’u hatırlıyorum da o zamanlar 0.facebook olarak, henüz android telefonlar yokken, bizlere sunulmuştu. 2004 yılında ilk sunulduğunda henüz ne olduğunu anlayamayan insanlar vardı. 2004’ün sonunda ise tam olarak 1 milyon kullanıcıya ulaşmıştı. 2012 yılında ise bu rakam, 1 milyar kullanıcı sayısını aşmıştı. Dünyanın 8 milyar kişi olduğunu düşünürsek, açıkçası bu rakam oldukça iyi. Pekâlâ, ya Facebook’un kurucusu olarak tanıdığımız Mark Zuckerberg, böyle bir girişimde bulunmasaydı. Hayatımızda Facebook adına hiçbir şey olmayacaktı. Onun açtığı geniş görüşlülük belki de diğer sosyal medya araçları da ortaya çıkmayacaktı.

Evlerimizi, çalışma yerlerimizi, statları ve sayamayacağımız kadar birçok yeri, aydınlatan ampule bir bakalım. Ya Thomas Edison bunun üzerinde çalışmayı değil de başka bir şey üzerinde çalışmayı seçseydi. Evet, o zamanlar içerisinde karanlıkları aydınlatmak için bilim insanları, bazı girişimlerde bulunmuşlardı. Bu girişimler başarılı olsa dahi, ampulün dayanması kısa sürdüğünden başarılı olamamışlardı. Thomas Edison ise her şeye rağmen çalışmalarına devam etmiş ve hayatımızda büyük önem arz eden ampulün daha da dayanıklı ve uzun ömürlü olmasını sağlamıştı.

Hepimizi bir yerden bir yere taşıyan, ulaşımda inanılmaz kolaylık sağlayan otomobili ele almak istiyorum. Benzinle çalışan, içten yanmalı bir motora ev sahipliği yapan aracı ilk kez yapan kişi Karl Benz’dir. Karl küçük yaşlarda annesini kaybediyor. Bir çocuk için bu durum kıyametten farksız. Evlerinin bulunduğu çiftlikten ayrılmak ve annesinin hatırasından uzaklaşmak istiyor. Bakın, hani bir yol ayrımı dedik ya, bunu 3 sene sonra yakalıyor ve Detroit’e gidiyor. Burada öğrendiği şeyler onu daha farklı bir alana taşıyor. Kendisinden daha önce de araçlar yapılıyor. Bunların hepsi birbirine benziyor ve aralarında küçük çaplı farklar dışında hiçbir etki yaratmıyor. Karl’ın benzinle çalışan, içten yanmalı motora sahip araç üretmesi büyük yankı uyandırıyor. Şu an bindiğimiz her otomobilde onun ruhu ve imzası var.

Üç değerli insandan örnekler vererek, öteye geçmenin ne denli önemli olduğunu anlatmaya çalıştım. Bugün bu isimleri hala dillendirip yaptıkları için teşekkür etmemizin tek sebebi, onların merdiveni tırmanma isteklerindedir. Sadece onlar değil, sizler de her gün her an bu yol ayrımlarına denk geleceksiniz. Verdiğiniz her karar sizin, geleceğinizi şekillendirecektir. Ama her şeyden önce öteye geçmekten korkmayın. Kazanan sizler olacaksınız.

FORMALİTEDEN KALİTE

Yazan: Nezihat KERET

Bilgi ve algı düzeyine göre zamansal boyut ile değişimler gösteren kaliteyi ortak ve tek bir tanımla açıklayabilmek oldukça zordur.

Ben de kendime zaman zaman sorarım bu soruyu ve her defasında farklı tanımlar veririm. Ancak bu tanımların ortak noktası hiç değişmez; daha iyisi. Örneğin; kaliteli sunum nasıl yapabilirim diye sorarım, cevabım şöyledir, yaptığımın daha etkin ve geri dönüşümü yüksek olanını yapmak yani performans basamağında bir üste çıkabilmek. Ya da kaliteli yemek nasıl yapabilirim diye sorarım, cevabım bu defa şöyle olur, yaptığımın daha lezzetlisini yapmak yani lezzet basamağında bir üste çıkabilmek. Görüldüğü gibi hep daha iyisine ulaşabilmek.

Aslında kalitenin tanımında ortak noktanın, 'daha iyi' olmasının özünde yatan kalitenin sürekli gelişme ve iyileşmeyi gerekli kılmasıdır. Sabit, durağan ya da standart olarak nitelendirdiğimiz olgular, sadece günü kurtarabilir. En iyi ihtimalle kısa vadede geçerliliğini korur fakat bizi daha başarılı kılmaz. Standart olarak yaptığımız davranışların, eylemlerin ve faaliyetlerin geçerliliği ancak bir yere kadardır. Kendimizi yenilemez ve sürekli geliştirmezsek bu durumda, 20 yıl sonra (ömrümüz yeterse tabii) hep aynı yemekleri aynı damak tadında pişiren biri olarak yaşamaya devam ederiz. Hatta gün gelir hazırladığımız sunumları da sadece biz beğenir hale geliriz. Hemen şunu söylediğinizi duyar gibi oluyorum, iyi de ben zaten mükemmel yapıyorum her işi, daha iyisini yapmak için çaba harcamaya ihtiyaç duymuyorum ki? İşte şimdi yanıldınız! Beşer daima şaşar, yani hata yapabilir, eksik yapabilir. Herkesin kendini geliştirmeye ihtiyaç duyması gerektiği varsayımı ile hareket edilmesi kaliteli yaşam kavramının temelini yapılandırır. Sürekli geliştirme kavramını düstur edinmemiş kişilerin, iş hayatlarında da kalite yönetimini başarıyla temin edebilmeleri mümkün değildir.

Yazımızın başlığına gelecek olursak, formaliteden kalite mevzusu vardır bir de! Bazen herhangi bir kişiye kaliteyi tanımlayın dediğinizde ya da kalite nedir diye sorduğunuzda aldığınız tanımlar ile o kişinin gerçek hayatta kaliteyi hayatına ne ölçüde yansıtabildiği paralel olmayabilmektedir. Kalite eğreti gibi durur, düştü düşecek. Örneğin; birine sordunuz, kaliteyi "iyi marka" olarak tanımladı- aynı kişinin yaşamına baktığınızda bu kişinin en pahalı marka cep telefonuna para ayırdığı ancak pazara/markete gittiğinde en ucuz gıda ürünlerini (bütçesi elverse bile), promosyonlu indirimleri peşi sıra takip ettiğini gördünüz. Ne ürünlerin içeriğine baktı ne sağlıklı üretildiğine, hatta son kullanma tarihlerini bile kontrolden geçirmede. Bu örnekte söz konusu kişinin sözel olarak daha iyi markanın kaliteli olması şeklinde bir tanımlama yapması ne derece uygundur? Kişilerin kalite tanımı söyledikleri değil, hayatına kaliteyi nasıl yansıtabildiğidir. Yani ne yaptıdır. Formaliteden değil, yaşamının merkezinde kaliteyi nasıl uygulayabildiğidir. Elbette bazı durumlarda evdeki hesap çarşıya uymaz. Kabul. Hepimiz benzer şeyleri yaşıyoruz. Fakat bu yaşamımızın bütününe baktığımızda çok inişli çıkışlı bir grafik göstermez, daha dengelidir. Bu örneklere bakılarak "en ucuz olan kalitesizdir" anlamını çıkarmamak gerekir, burada vurgulamak istediğim kişilerin verdiği tanımlar ile yaptıkları arasında bir dengenin ne yazık ki olamamasıdır. Yani, formaliteden kaliteye vurgu yapmaktır. Formaliteden bile olsa, kaliteye düşkünümdür derken iki defa düşünölmelidir. Kaliteye mi yoksa popüler kültürün pohpohladığı markalara mı?





HİSLERİN ÖNÜNÜZE SERİLİŞİ

Yazan: Mehmet ALUÇ

Okurken yazarken her bir satırda ben sizleri buluyorum okuyanları, okurken yolda olanları, yolda olup ta siz kucak açanları görüyorum ve yazıyorum. Yüreğimdeki göçmen kuşlar başka gönüllere sizlere göç ederken, baharın serinliğini güzelliğini getirmek için sıcak gönlünüze göçler ediyor ve ben seyrediyorum ve içine düşüncelerimin gökyüzünü ekleyerek neşeyle yazıyorum ve bu neşeyi size hissettirmek çabası içinde. Bazen nefes alınmadığı dünyamızda bir nefes almak için çabalayan sizlerin ararken satırlar arasında bir can bulduğu anı bende aradım ve sizler gibi gönüllerinizde var olan gülümsemelerinizde buldum. Belki bunlar size saçma gelecektir lakin hiçte saçma değildir yazarken duyulan hislerin önünüze serilişidir.

Sizlerle içinde gülümsemelerim olduğu bir gökyüzü çizerim çizerken kararır sayfa yeniden çizerim. Gönümüzü dünyamızı karartmaya çalışanları yok etmek bazen elde olmasa da belki bir gün yok ederiz onu yavaş olsa da adımlarımız. Kelebekler kanat çırparak gülümseyen bir güzelin gamzesine konarak, gamzesindeki güle konar diyerek insan bir şeylere sahip olmalı, o sahip olduğunu da paylaşmalı. Kimisi buna akıl işi değil diyebilir anlaması için sözlüğe aşkın anlamına kardeşliğin manasına, birlikte olmanın aşkıyla yananına baksın ve anlasın.

Mevsimi geçmiş kıştan bir kar yağıyor gönlüme birkaç avuç, titreyerek ben silkeliyorum, uyan diyor ölümden sonra dirileceksin bak diyor... İçimde size kavuşma arzusunun meşalesi yanıyor hem bu dünyada hem de ahirette kavuşmanın şelalesi yanarken, tüm aciz yanarımla, acizliğimle boynum bükük halde Rabbimden diliyorum. İşte bazen yokluğunuza aşkı katarak yok ederek size varıyorum kapınızı açarsanız içeriye gireceğim vesselam, selamlarımla.



KENDİN OLMAK

Yazan: Sibel KAYIP

Sevin.

Sevmek öyle korkulacak bir eylem değil. Sonsuz sevin hatta...

Önce sevmenin kendisini, sonra kendinizi sevin.

Kendini sevince insan barışıyor hayatla. İnatlaşmıyor, yalnız hissetmiyor ve güçleniyor zamanla.

Gülüp geçmeyi öğreniyorsunuz olumsuzluklar karşısında.

İyi ya da kötü eleştiriler sizi üzmüyor. İlgilendiğiniz tek şey size gerçekten yarar sağlayıp sağlamadığı oluyor. Kimsenin onayına ihtiyacınızda olmuyor.

Sevmek ah ne güzel şey. Kendini seven, kendiyile barışık olan insan kıskanmıyor kimseyi.

Öylesi bir huzur oluşuyor ki içinde bu yüzüne yansıyor ve gerçekten ışık saçıyor.

O ışığı bir kez yakalayan kolay vazgeçmiyor kendinden.

Kendi kalmaktan. Kendin olmak kendin kalabilmek ne güzel şey.

Bunca aynılaşmış suret arasında...





EHVENİŞER BİR HAL – 2

Yazan: Özlem TOY

Ne benim zamanımda, ne de senin zamanında ama başka birilerinin zamanında akşamın olmasını bekliyordu saçları gece ama adı hiç kadın. Anlamsız bir kederin ruhunu esir alışına karşı koyamıyordu. Bakışlarını tavanda asılı, uyanık düşlerden bin birinciyi görüyordu. Uzak coğrafyaların birinde belki de karşı dairesinde mutsuz, umutsuz kadınlar tanıyordu birde onların yanı başında çiçek açmış umutlarını, hayallerini saçlarına taç yapmış yirmilerinde kadınlar. Nu tuhaf değil mi? Aynı coğrafyanın, aynı iklimin çiçekleri bambaşka açıyordu. Umudunu yitirenlerin, umutları neden soluyordu? Beklemekten mi? Duyulmamaktan mı? Varlığının hiç kabul olmayışından mı?

Sorularının hepsi yüzüne dökülüp kirpik diplerinden süzülüyordu. Neyin acısıydı bu? Kırılmış bir gönlün sızıntısından yosun tutmuş kederimin kokusu genzimi yakıyor diye düşünüyordu. Dünya tarihinde neredeyse her döneminde acı çekmişti kadınlar. Herkes kendine göre bir değer biçiyordu kadına ve medeniyet ileri gittikçe kadınlar hiç ediliyordu. Avcı toplayıcıyken kıymetliydi kadınlar! Medeniyetin ileri gidişlerinde kayboluyordu kadınlar. Yüzyıllar geçiyordu her şey ilerliyordu bir yerlerde ve kadınlar hala var olmaya çalışıyordu. Dünyanın farklı coğrafyalarındaysa sözde çağ ilerliyordu ama geriliyordu insanlık ve merhamet. Bir Orta Çağ zihniyeti boğuyordu yirmi birinci asrı. Adına din denilen lakin din olmayan görünümü farklı olsa da zihniyeti aynı olan Orta Çağ din adamları, molla adıyla yaşamı gasp ediyordu. Bastırılmış, değer görmemiş, kabul edilmemiş tüm duygularını yine kadınların ve çocukların üzerinde tatmin ediyordu. “Dinde zorlama yoktur!” deyip



dilinden, elinden kan akıyordu! Kendi nefsinin terbiye edemeyenler, kadını “şeytan” ilan edip onu karanlığa hapsedmeye çalıştığı gibi zorla kendi cennetine de götürmeye çalışıyordu.

Zulmün adı olmuştu bu zihniyet! Kadınlar önce çocukluğundan kopartılıyor sonra arkadaşlarından, okulundan, çalışma hayatından ve hatta dünyadan sökülüp atılmak isteniyordu. Çiçekli elbiselerinin üzerine zorla örtülüyordu siyahi çarşaflar. “Böyle giyinmeyi istiyor musun?” diye bir kez sorulmadan aynı tipe hapsediliyordu kadınlar ve çocuklar.

Bu insanlık dışı zulme doğan her kadınsa devrimci doğuyordu. Kabullenmiyordu, susmuyordu, direniyordu, hapsediliyordu lakin hapsolmüyordu! Anlatıyordu hem kadınlar hem de aydınlığa inanan erkekler, bunun din olmadığını! Anlatanların ve direnenlerin sonuysa değişmiyordu; özgürlükleri kısıtlanıyordu, işkenceler görüyordu, idam ediliyordu ya da ülkesini terk edip göçmen kuşlar gibi çığığını uzaktan duyurmaya çalışıyordu. Beyhude bir çarpınıştı çünkü vicdanı sağır olan bir insanın kulakları işitir ama anlamaz duyduklarını.

Acıyordu hiç kadının içi, içine düşen her düşte. Toprağı düşünüyordu; bu kadar masumu nasıl bağrına basıyordu kanamadan? Derin bir iç çekişle doğruyordu yatağından hiç kadın. Beklemeden dolabın kapağını açıp bembeyaz bir elbiseyi önce bedenine sonra ruhuna giyiyordu. Beline uzanan saçlarını savura savura koşuyordu geceye ve gökten binlerce saç teli yağıyordu üzerine. Kaç kadın edirdi bu yağın saçlar? Kaç kadın düşüyordu toprağa? Kaç anne, kaç baba, kaç kardeş, kaç eş yitip gidiyordu? Işıkları sönmüş ama ateşleri yanan evlerin bacaları tütüyordu ve ortalık katran karası bir duman... Bir ışık arıyordu gözleri, içinde bir yer vardı tüm kadınların, onu hayata bağlayan; en çaresiz acının çaresi, en karanlık gecenin içinde bir pırıltı olmalıydı...

Uzaklarda bir kıvılcım parlıyordu ve hiç kadın koşuyordu ardına bakmadan, nereye gittiğini bilmeden. Binlerce insan vardı sokaklarda ve ateşler yanıyordu her köşe başında, binlerce kadın, erkek birlikte direniyordu zulme. Gözyaşları düşüyordu toprağın yüzüne. Ne dediklerini bilmiyordu hiç kadın ama anlıyordu onların sözlerini çünkü vicdanıyla duyuyordu tüm kelimeleri. Acıdan kavru lan yüreğini ateşe yaklaştırıyordu hiç kadın ve dilinden dökülüyordu ağıtları ateşin içine. Pervane gibiydi dönüyordu ateşin etrafında bilinmez bir ezgiyle ve elinde simsiyah bir hicap, hiç düşünmeden attı onu ateşin içine! “Mademki kadınların ölmesinin sebebiydi bu, o zaman yanıp kül olmalı!” diye düşündü ve kadınlar, tüm mesele bir tutam saçsa eğer deyip kesip atıyordu saçlarını geceye! Sadece soruyordu hiç kadın vicdanını siyahtan karanlık sözde rejime: Hangi hicabın gücü yeter sizin zulmünüzü örtmeye?

Susmuyordu, sinmiyordu ne kadınlar ne de erkekler! Yan yana, omuz omuza, direne direne alıyorlardı özgürlüklerini! Rejim yine bir kadını öldürmüştü lakin binlerce Mahsa Amani vardı sokaklarda ve uzak diyarlarda... Ölümün ölümsüzlüğü olmuştu gencecik bir kadın ve bir ülkenin özgürlüğünün harflere dökülen adı!





PALYAÇOLAR ÖLÜMSÜZDÜR

Yazan: Mimar Sinan ELTER

Yağmurun ıslattığı bir günün akşamı
Çırılçıplak ayaklarım yamalı pantolonumla
Kalabalık yalnızlıklar birikir göğsümde
İyi niyet barınağı kalbimin mefhumu
Vakitsiz, yersiz ve biçimsiz
Karamsarlıklara maruz bırakıldı
Maskeli kişilerce...

Yağmurun ıslattığı bir günün akşamı
Ağrı dağından ağır yorgunluklar üzerimde
Bir kısım ilmekleri sökük bir kolunun ceketimin
Düğmesinin teki aşiyanda düşmüş gömleğimin
Aşiyana puşt işgalinde
Bekçinin götünde pireler uçuşur, zil zurna...

Yağmurun ıslattığı bir günün akşamı
Sitemkar tümceler dolaşır dilimde
Kafamın içinde afili bir isyanın tedirginliği,
kaygılı
Dizlerimde yetmişlerinde bir adamın
romatizma sancıları
Sancılar heyulalara benzer
Bu heyulalar palyaço olmalı derken ben
Psikoloğumun akli kapının dışındaki uzun
bacaklı sekreterindedir, o an anlarım
İnsan bir palyaço...

Yağmurun ıslattığı bir günün akşamı
Sokakta yürüyen benim
Bin bir iğreti surat kaldırımda sıra sıra paslı
mızrak uçlarında
Duraksamıştır zaman
Ellerimde boyalar rengarenk
Rengarenk libaslar heybemde
Boyaları suratlara yayıp
Libasları mızraklara geçiririm
"Doğarken ağladı insan..." dilimde...

Yağmurun ıslattığı bir günün akşamı
Böylesine fiillere dökülmüşken duygularım
İştahlı, mağrur, kendinden emin
Birilerinin sert copu iner boyun omurlarıma
Üniformalı kişilerce
Tam düşeyazacakken iskeletim
Göğsümde yarelenmeye gelen bir postal,
Siyah, postala rengarenk özgürlük bulaşmıştır
ellerimden
O an gülerim işte acısını unutup
Boyun omurlarımla ve göğsümün
Artık herkes palyaço
Ve palyaçolar ölümsüzdür.





KUMLA

Yazan: Derya BURSALI

Duvarın önündeki sedire uzanıp annemin çeyizinden kalma yeşil yastığa bırakıyorum uzun ıslak saçlarımı.. Salonun tül perdeleri uçuşuyor balkona açılan kapıdan hafif bir rüzgarla.. Kokusu kendimi bildim bileli değişmeyen evimizin huzurunu içime çekiyorum.. Denizin tuzundan yeni arınmış tenime bir ürperti geliyor, bacaklarımı bedenime doğru çekip gözlerimi miskin bir uykuya teslim ediyorum.. Annem, babam, halam ve Madonna'nın sesleri önce komşu çocuklarının oyununa ardından sucuların sesine karışıyor.. Karşı komşuda yine misafir var.. Üst komşu usulcacık demlenmekte belli ki, yine aynı sonatın sesi yükseliyor balkonundan.. Öyle huzurluyum ki bir yolunu bulup bu anı hapsetmek istiyorum içime.. Halamın güzel sesi ninni gibi kulaklarımda:

“Bir kuş konsa badi parmağıma
Ağlardım bir başıma..”

Çayları tazelemek için içeri giren annem uyuduğumu düşünüp usulcacık örtüveriyor üzerimi ince bir pikeyle.. Saçlarımı okşayıp uyandırmamaya çalışarak ama koklayarak bir öpücük konduruyor yanağıma.. Bozmuyorum bu küçük tatlı oyunu, gözlerim hala kapalı.. Ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum, sonsuz bir şükür içinde ruhum.. Bir gün bu sedire uzandığımda işiteceğim tek sesin yalnızlığım olduğunu biliyorum.. An çalıp zamandan kalbimde topluyorum yokluklarında solumak için.. Her anı, her anıyı kalbimin kara kutusuna kaydediyorum.. Korkuyorum ya unutursam bir gün annemin sesini, halamın ellerini, babamın gülümseyişini, Madonna'nın şakalarını? Gözlerimi yumup uykuyla uyanıklık arasında bir yerden duyuyorum seslerini.. Derin bir kuyunun içinden geliyor sanki yankısı kahkahalarının.. Ansızın uyanıyorum ki ne balkon var, ne sedir, ne de sevdiklerimin sesi.. Uzak bir şehirde, bir apartman dairesinde denizin kokusunu hayal ederek daldığım kimsesiz bir akşamüzeri sadece..





PERŞEMBEDEN SEVGİLERLE

Yazan: Uygur KAPLAN

Seni sevdiğim her gün bana perşembe
Her gün bir bayram arifesi
Avuçları şeker dolu çocukların gülüşü
Ve kuşların ötüşü sarar bütün günümü

Seni sevdiğim her yol denize çıkar
Çam kokularına karışır cır cır böceklerinin sesi
Ben bahardan kalma bir resim
Her şey siyah beyaz bir benden ibaret
Sen ince telli narın bir saz
Bir mevsim yanar gözlerinde
Gözlerinde alev
Seni sevdiğim her mevsim bana yaz

Bugün yaz ayının üçüncü perşembesi
Ve çocukların gülüşü sarmalıyor denizi
Ey!
Yazlar ülkesinin yitik prensesi.



KÜÇÜK EYLEMCI

Yazan: Pınar KIRKULAK

“Bir şeyler yemelisin. Tansiyonun düşecek. Gel şu büfeden bir şeyler alalım sana.”

Bazı insanlar uzaktaki ailenizin yokluğunu aratmaz. Onlar gibi düşünür, sakınırlar sizi. Bu, uzakta bir başına ayakta kalmaya çalışan herkese sıcak bir sarılma kadar iyi gelir. Hınca hınç öfkeli kalabalığın arasından ilerledi 4 arkadaş. Herkes öfkeli, Zeynep de çok öfkeli. Küçük bir çocuğun ölmüş olduğu gerçeği ülkenin gündemindeyken kimin öldürdüğünü konuşmaktan daha incitici ne olabilir ki?

Karanfil Sokak'a doğru ilerlerken aniden ürkütücü sesi işittiler. Herkes çığlık çığığa kaçmaya başladı ve ardından postal sesleri. Hasan Zeynep'in elini tutup diğerleri gibi koşmaya başladı. Diğer iki arkadaşlarını kaybetmişlerdi hengâmede. Zeynep zihninden küfürler sayıyordu. Büfeye gitmek için Karanfil Sokak'a ilerlemek çok aptalca olmuştu. Tam Selanik ve Yüksel caddelerinin kesişiminde daha yoğun postal sesleri gelirken Hasan ve Zeynep çiçekçinin hemen yanındaki simitçiye yöneldiler.

Biber gazları atılıyordu her tarafa ve yüzleri, gözleri alev alev yanıyordu. Hasan ve Zeynep simitçiye döndüğünde tam üç gaz fişeği atıldı artlarından. Gaz fişeklerinden biri tıpkı ölen çocuk gibi Zeynep'in kafasına denk gelmek üzereydi ki Hasan Zeynep'i kendine doğru çekti ve nihayet alt kata inen merdivenlerden geçip mutfağa sığındılar. Mutfaktaki çalışanlar şaşkın ve korkmuş gözlerle ikisine baktı. Hasan Zeynep'i tuvalete götürdü. Zeynep aceleyle musluğu açıp yüzündeki, gözündeki yangını söndürmeye çalışıyor, Hasan ise Zeynep'i ondan daha çok düşünen ve onun için endişelenmiş gözlerle bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Mutfaka geçti, Hasan limon istedi kendinden emin ve ne yaptığını biliyor görünüyordu. Eski eylemcilerden olduğu belliydi, Zeynep ise oldukça acemi bu işlerde. Limonu sıktı önce Zeynep'in gözlerine. Mutfak çalışanları Zeynep'in öksürdüğünü görünce zehirlendiğinden korkup yoğurt yedirdiler ona. Zeynep aynı şeyi ben de yapmalıyım diye düşünüp limonu alıp Hasan'ın gözlerine damlattı. Ortalık sakinleşip sesler azalınca dışarı çıktılar.

Zeynep farkında değildi ama Hasan hala elini tutuyordu. Onlar yürürken yukarıdan bir ses üst kattaki kafeye çağırırdı onları, Mertcan'ın sesiydi. Merdivenlerden çıkarken Zeynep'in zihnine bir soru dadandı. “Hala elim elinde mi? İyi de Semra ve Demet daha yakın arkadaşı Hasan'ın neden benim elimden tutup kaçtı?” Kendine kızdı Zeynep ne vardı bunda illa saman altında iğne mi aramalıydı. Zeynep yakındaydı onun elini tutmuştu. Şu halde düşünülecek şey mi bu şimdi? Kızdı kendine oldukça utandı bu düşüncesinden.

Kafeye girdiklerinde arkadaşlarının orada olduğunu gördüler ve rahatladılar. Zeynep ve Hasan da kafeye ulaştıktan sonra gözaltılar başlamıştı sokakta. Sirt çantalı, poşulu kim varsa topluyorlardı. Görkem her zamanki nüktedanlığıyla Zeynep'in yaşaran gözlerine kuruyan dudaklarına baktı ve yanaklarını sıktı. “Aman da aman eylemci miçin çen? Aman da gaz mı yemiç bu kız?” Herkes gülümsedi. Zeynep'in gözlerinden bir damla akıp elindeki limona kavuştu yeniden.





ÖLÜM ÖTESİNE MEKTUP

Yazan: Gül ÖZDEMİR

İki yıl geciken bir yas bu. İki yıl olmuş sen gideli!.. İki yıl, iki yaz, dört bahar ve sanırım iki kış... İki kez çiçek vermiş dağlarına bahar gelince memleketimin kiraz ağaçları, iki kez yaprak dökmüş okula giderken koşturduğumuz Yeşilirmak'ın kenar sokakları, iki kış kaymışlar bizden sonra sokakları devralan çocuklar, kış gelince o yokuşlarından aşağı leğenden bozma kızaklarla... İki yıl olmuş sen gideli ama ben bilmemişim. Önceki yıllar gibi gittiğini bilmediğim bu son iki yılda da seni memleketimin o dar sokaklarından birinde kurduğün küçük yuvanda yavrunla mutlu mesut yaşıyorsun zannetmişim. Ne garip şey bu ölüm, derken çocukluğumuzu koşturduğumuz o köprünün altında seni savuran hayatmış asıl garip olan; bunu da bilmemişim. İnanamıyorum iki yıl olmuş sen gideli ve ben bilmemişim! Ortaokul sıralarında senden arakladığım kalemle yazdığım şiirler burada. Öğrenciyken parasız kalıp da aradığımda bana aldığın otobüs bileti hatırımda; gelemediğim düğünün, göremediğim yavrun ve çocukluğumuz... Sen gitmişsin ben bilmemişim. İki yıl geciken bir yastır bu, özür dilerim...



GÖK'YÜZÜN'DEN ÇİÇEKLER TOPLADIM

Yazan: Ediz Servan ERDİNÇ

Gök'YÜZÜN'den çiçekler topladım
Kuşlar kimliksiz seviyorlar diye birbirlerini
Ben de seni kimliksiz seviyorum
Yoksul küfürlerin elindeyim
Gün ve gün ciğerim küllenirken
Her yer savaş alanı
Ama korkma
Dedim ya
Gök'YÜZÜN'den çiçekler topladım
Mevsim ağır başlı bir ağabeydir
Güz yağmurları dostum olur
Seni özlemek çocukça ağlayışım olur
Güzelliğin şimdi çok uzakta
Boynu bükük dağlara koşuyorum
Dizlerim 'aşk' kanarken
Gözlerimden kallavi bir 'seni seviyorum'
düşer şair dudaklarıma
Ah can parçam
Hem umudum hem çaresizliğim
Ben nerden bulaştım gülüşüne
Ve niye kabullenemiyorum dudak büküşüne
Yoksul küfürler dağıtırken evimi ve beni
Seni ise dualar sarsın isterim
Hayallerime bıçak vurup gittiğin gün takılır kalemime
Sigara değil, gözyaşı üstüne gözyaşı yakar kalbim
Fakat dürüst olmak gerekirse
Ki zaten dürüst olduğum için seni kaybettim
Gel şarap gülüşüm ne olur
Çünkü
Gök'YÜZÜN'den çiçekler topladım.





DEĞİRMEN

Yazan: Dilek DEĞERLİ

Yapraklarına yeşil tomurcukların yeni yeni misafir olduğu karaağaçlar, dik vadiyi iki yandan sarmıştı. Yağışlı geçen kışın coşkusu uzaklardan duyuluyordu. Eriyen kar suları bir hışımla taşları dövüyor, yine de vazgeçmeden denize karışmak için acele ediyordu.

Hacı Niyazi uzun yıllar boyunca kırmızı Ford kamyonu ile memleketin hemen her yerine yük taşımış, hatta İran'a sonrasında Hindistan'ın bazı bölgelerine de yolu düşmüştü. Himalayalar'ı uzaktan görünce o dev cüsseli adam yaprak gibi titrediğini anlatırdı hep. Ömrünün yarısı yollarda geçse de sekiz tane de çocuğu olmuştu. Kırklı yaşları bitmeden yollar bitti, değirmen taşı ile mesaisi başladı.

Vadinin kıvrıldığı yere taşları çevirip, derenin suyunu biriktirerek ufak bir göl yapmıştı. Bu göl suyu uzun düz bir oluktan geçer daha sonra eğimli yamaçtan düşerek değirmene ulaşırdı. Mısır ve çavdar





İki delik taş arasında emeğin ekmeğe dönüşünün kısa öyküsünü yazdı. Bazen bir suya katık olurdu bu ekmekler bazen de tek demlikte demini alan bir çaya...

Hacı Niyazi'nin torunu Dilek, yaşı küçük olmasına rağmen evde kendi payına düşen günlük işleri yapmaya çalışır, bir aferin almak için büyüklerinin gözünün içine bakardı. Kendi varlığını kabul ettirmenin tek şartı buydu sanki :

"Payına düşen işleri eksiksiz tamamlamak."

Dedesi sabah namazlarını kızıl taşlı camide kılar, hanımının demlediği tek demlik çaya mısır ekmeğini ve lor peynirini katık ederek gün doğmadan kahvaltısını ederdi. Evden fazla oyalanmadan çıkar, değirmenine koşardı. Güneş akşam vakti turuncu rengini vadiden çekmeden eve geri dönmezdi.

Öğle yemeklerini değirmene götürmek evde ki torun Dilek'in görevleri arasındaydı. Annesi o gün yine mısır ekmeği yapmış, lahana sarmaları ile sefer tasına koymuş, termosu da demli çayı doldurmuştu. Dilek çarşamba günü yola çıkarılan ulaklar gibi büyük bir adanmışlıkla yola koyuldu. Ayağında lastikleri, üzerinde çiçekli entarisi ile hızlı hızlı yürüyordu. Komşuları Hayriye ona uzaktan seslendi. Dilek duymamazlıktan geldi, nedense Hayriye'yi pek sevmezdi. Hayriye olanca çığırkanlığı ile seslenmeye devam edince, Dilek ona doğru baktı :

- Kız, nereye yine kaşık suratlı?

- Dedeme yemek götürüyorum.

Dilek konuşmanın uzamasından korktu ve adımlarını hızlandırdı. Birden tökezledi ve dizlerinin üzerine doğru çöktü. Termos elinden fırlamıştı, küçük bir taş parçası da eline batmıştı. Hemen kalktı, üzerini silkeledi, değirmene vardı. Dedesi büyük bir iştahla elindekileri aldı, o sırada Dilek değirmen taşını döndürdükten sonra tekrar dereye savrulan suda minik gökkuşakları görüyordu...

Hacı Niyazi çelik bardağını eline aldı ve termosu açtı. Termos kırılmış, içinde ki cam parçaları çaya karışmıştı. Termosun kapağını kapatırken yüzünü ekşitti ve termosu olanca hızıyla dereye fırlattı. Sefer tasını Dilek'in eline tutuşturdu. Değirmen taşını döndüren kar suları gibi soğuk bir sesle "Çabuk eve git." dedi...

Dilek yukarı doğru yürüdü, oluktaki su da biraz oynadı biraz da ıslandı. Çok geçmeden eve vardı. Annesi kucağındaki odunlarla Dilek'in yüzüne baktı :

- Ne kabahat işledin yine!

- Dedem kızdı, eve yolladı beni...

Annesi kucağındaki odunları gürültü ile yere bıraktı, küçük Dilek'in kalbi iki delik değirmen taşı arasında sıkıştı kaldı...





ZAMAN KANAT ÇIRPARAK

Yazan: Mehmet ALUÇ

Zaman kanat çirparak beni götürüyor sona
İsterim ki aşkla seven bir güzel gönlüme kona
Zaman neşeyle benim olur aydınlanır aşkımla
Zemheri ayazında koşmam artık ben bu sona
---Gökkuşağını toplar sunarım sevdiğime gülüm ona
---Rüzgârdan eserken saçları kokusu bu gönlüme dola

Zaman aheste aheste alsa yârimle sona götürse
Yere dökülmez yıldızlara çıkarırım gülümsese
Yüreğimin şahdamarında atar ismi bunu bir bilse
Zemheri ayazında koşmam artık ben bu sona
---Gökkuşağını toplar sunarım sevdiğime gülüm ona
---Ben onu ararken o beni benden önce arayıp bula

Kul Mehmet'im huzura erdiren gönlüne gireceğim
Senin beni sevdiğinden fazlasıyla seni çok seveceğim
Ümitlerim gözlerimden düştü şimdi geri aldım sevdiceğim
Zemheri ayazında koşmam artık ben bu sona
---Gökkuşağını toplar sunarım sevdiğime gülüm ona
---Rabbim aşkla seven bir güzelin aşkını vere her bir kula



BUGÜN GERİ KALAN HAYATIMIN İLK GÜNÜ

Yazan: Barış ÜNLÜ

Zaman, çocukluğunun avuçlarında bir sevda ırmağı misali akıp gidiyordu bilinmeyen gelecekle takvimlerine doğru. Kirpiklerinde biriken hayalleri yaşatmak istercesine yatağından kalktı, perdesini araladı ve tenine usulca sokulan güneşin sıcaklığıyla birlikte kaderinde, kendisini bekleyen günleri düşünmeye başladı.

Annesi mutfaktan sesleniyordu: “Okula geç kalacaksın Kemal. Sonra babandan azarı yersin bak! Demedi deme.” Kemal, annesinin sesini duyar duymaz bir şimşek misali hızlandı. Dün gecedan hazırladığı kıyafetlerini teker teker giydi. Çantasını da yanına aldı. Bugün okulda büyük bir işi vardı. Odasından çıkar çıkmaz ablası Feride’ye çarpacaktı ama son anda kaçmayı başardı. Ablası o anda, “Bu ne hız Kemal? Nereye yetişemedin?” diye sorular yağmuruna tutsa da Kemal, umursamadı. Zaten araları bir iyi bir limoniydi. Dert etmeden annesinden bir makas alıp öpücük verdi. Mutfaktaki sofraya dokunmadan okulun yoluna tutmaya çalıştı. Annesi Bahar, ne olduğunu anlayamamıştı. Tam oğluna bir şeyler diyecekti ama evin kapısı çoktan kapanmıştı. Bahar Hanım, zamane çocuklarının artık kahvaltıdan uzak büyüdüğünü ve hep bir acele içerisinde olduğunu düşündü kendi kendine.

Kemal, sokakta neşeli neşeli ilerlerken yanına aniden Osman ve Zeynep geldi. Onları görerek daha da mutlu oldu. Osman hemen söze girdi: “Bugün yapıyor muyuz konuştuğumuzu?” Kemal soruyu cevaplayacakken Zeynep, “Ne yapacaksınız bensiz? Ne yapılıyorsa hep beraber yapılır ekibimizde. Bunu sakın unutmayın!” dedi. Kemal, Zeynep’in sözlerine hak verdi. Dün akşam Osman ile okul çıkışında konuştuklarını anlatması gerekiyordu Zeynep’e. Derken birkaç adım sonra Ayşe de katıldı onlara. Artık ekip tamamlanmışken her şeyi anlatacaktı Kemal.

“Dün Nehir Öğretmen, okula hatta sınıfımıza yeni bir öğrencinin nakil yaptırdığını açıklamıştı ya! İşte o yeni çocuğa Osman ile bir şeyler planladık. Tabii Zeynep’in dediği gibi bunu planladık ama ekipçe hareket ederek yapacağız bunu.” dedikten sonra Kemal, planın her aşamasını anlattı arkadaşlarına. Artık olay anlaşılmişti. Okula yeni gelen birisi vardı ve yapılması gereken yapılacaktı ve de yeni çocuğa hoş geldin denilecekti. Okula vardıklarında zil çoktan çalmıştı ve sıralar hemen oluşturulmuştu. Okul Müdürü Tayfun Bey, hararetli bir şekilde açıklamalarda bulunuyordu. Okul kurallarına uymayanları tek tek tespit edip cezasını anında vereceğini söylüyordu. Kemal ve arkadaşları müdürü pek sevmedikleri için sözlerini çok da önemsemiyorlardı. Müdür Tayfun Bey konuşmasını bitirip birkaç kişiyi de uyardıktan sonra her sınıf tek tek içeriye girdi.

Dersler birer birer geçiyordu ama yeni öğrenci daha teşrif etmemişti. Osman bu duruma çok kızılıyordu. Kemal’e dönüp, “Nerede kaldı bu çocuk? Her şey boşa gidecek ya!” Kemal, “Sen merak etme Bahar Öğretmen gelecek dediyse gelecektir.” Tam sözlerini bitiriyordu ki sınıfın kapısı çalındı ve içeriye kısa boylu –neredeyse sınıfın en kisası– bir çocuk ve yanında annesi girdi. Bahar Öğretmen



çocuğun annesiyle dışarıda konuştu. Kısa boylu, esmer ve kahverengi gözlü çocuk öyle elleri önde bağlı bir halde duruyordu. Çok sessizdi. Bahar Öğretmen tek başına dönünce çocuğun annesinin gittiğini herkes anladı. Bahar Öğretmen sözü aldı: “Evet çocuklar dün dediğim gibi sınıfa yeni bir arkadaşınız geldi. Adı Bilal. Bize kendini tanıtır mısın Bilal?” Soru bitti ama cevap birkaç dakika boyunca gelmedi. Bilal sessiz kalınca Bahar Öğretmen de ne yapacağını pek bilemese de Bilal’i fazla ayakta tutmayıp yer gösterdi. Cam kenarının en arka sırasına geçti Bilal. Herkes dersin geri kalanında Bilal’e baktı ara sıra. Bilal ise aynı sessizlikle duruyordu üzerindeki eski püskü elbiselerle.

Bahar Öğretmen dersin kalanını da bitirdiği anda zil çaldı ve herkes Bilal ile tanışmak isteyecekken Bilal, sessizce kalabalığın arasından çıkıp bahçeye gitti. Bu olay, birkaç teneffüs daha sürdü. Kemal o an, planını iyi ki de yaptığını düşündü. Çünkü Bilal’i biraz burnu havada bir çocuk ve kimseyle de arkadaşlık kurmak istemeyeceğine karar verdi. Havalı ya da gizemli gözükmeye çalışır gibiydi. Yine yeni bir teneffüsün başında Osman hemen yanına geldi: “Baksana çocuğa ya! Hiç pas vermiyor. Ne ukala... Sence planımızı yapalım mı Kemal?” Kemal önce duymaz gibi olmuştu ama hemen kendine geldi ve arkadaşına bakıp, “Tabii ki de yapacağız Osman. Bundan şüphelenmesin. O havalı ya da gizemli davranıyorsa biz de bu sınıfın liderleriyiz. Öyle ya da böyle bir şekilde bugün bizimle tanışacak ve her şeyi anlayacak. Gizemli davranmak neymiş görecektir. Hatta biz ne dersek her zaman onu yapacak. Çünkü güç bizde kardeşim.” İkili pis pis sırıttı buna anında Zeynep ve Ayşe de katıldı.

Okulun son dersine girmeden önce planı yürürlüğe koydu ekip. Ayşe okulun kızlar tuvaletine gitti. Zeynep, okulun deposundan gizlice yürüttüğü hortumu getirdi. İkili birlikte hortumu çeşmenin birisine taktılar ve beklemeye başladılar. Osman ise yeni çocuk Bilal’in yanına gitti. Onunla tanışmak istercesine davranışlarda bulundu. Bilal pek oralı olmasa da ikili birlikte ikinci kattaki sınıfa doğru geldiler. Planın en önemli kısmı ise Kemal’deydi. Kızlardan aldığı hortumla kızlar tuvaletinin önünde hortumu arkasında saklayarak bekliyordu. Diğer öğrenciler ise sınıfta oturuyordu ya da şımarıklık ya-



yapıyordu. Tam Bilal ve Osman sınıfa girecekken Osman öne geçti kapıyı açtı ve kenara çekildi. Zeynep ve Ayşe de çeşmeyi açtı. Kemal ise 100 metre koşar yapar gibi Bilal'in arkasına elindeki hortumla geldi ve çocuğu boydan boya ıslattı. Bilal sırtına, yüzüne ve her yerine gelen tazyikli suyla birlikte yere düştü. Sınıftakiler ise kahkahalarla bakıyorlardı.

Ama ters giden bir şey vardı. Bilal yere düştükten sonra çırpınıyordu. Başını ellerinin arasına aldı ve "Yapmayın ne olur. Ben bir şey yapmadım. Sadece Türk'üm diye işkence yapmayın bana... Çok korkuyorum. Babam nerede? Işıklar neden kapalı? Vatanıma gitmek istiyorum." demeye başladı. Kemal ve diğerleri çeşme kapandığı gibi sınıftakilerle birlikte Bilal'in yanına geldiler. Osman, Bilal'in koluna dokunmak istedi. Şakanın bittiği anlatmak istiyordu ama Bilal, onu dinlemiyordu. Korkusu ve krizi giderek artmaya başladı: "Dokunma bana!" diye bağırdı ve Osman'ı itekledi. Anında koşarak koridoru terk etti. Bahar Öğretmeni görmedi bile. Kemal araya girmek istedi ama olanları gören Bahar Öğretmen devreye girdi: "Siz ne yapıyorsunuz burada?" diye çıktı. Kemal hemen savunmaya geçti. "Şaka yapalım dedik ama Bilal bize saldırmaya başladı." Kemal üste çıkmak istediğini biliyordu fakat geri adım atmak da istemiyordu. Çünkü kendisi liderdi ve liderler asla geri adım atmazdı.

Bahar Öğretmen kızgındı ve sesi sertti. Bir an önce Bilal'i bulmak istiyordu ama önce söylemesi gerekenler vardı sınıftakilere. "Her şeyi merdivenlerden çıkarken gördüm. Elindeki hortumla Bilal'i ıslattın. Yanında Osman vardı. Eminim ki Zeynep ve Ayşe de sizinleydi. Bıktım artık sizin bu, vurdumduymazlığınızdan. Kaç teneffüstür görüyorum ve birçoğunuzu gözlemliyorum. Bilal, sizlerle hiç konuşmuyor diye hepimiz tepkilisiniz. Onun burnu havada birisi olduğunu düşünüyorsunuz ama evinden, topraklarından ve ülkesinden sürgün edilen bir Bulgar göçmeni. Hani şu televizyonlarda izlediğiniz olayları bizzat yaşayan birisi. Hatta çok acılar ve kayıplar yaşamış bir çocuk. Hem de hiç hak etmediği ve kendisi ile ailesi işlemediği suçlar yüzünden işkenceler çekti, hakaretlere uğradı. Hatta suya karşı bir korkusu da var. Sebebi de babasıyla birlikte götürüldüğü karanlık bir yerde günlerce çektiği acı dolu olaylardı. Bilal'in annesine söz vermiştim fakat sizin bu kadar ileriye gidebileceğinizi düşünemedim. Hatta hiç tahmin etmemiştim. Yazıklar olsun." dedi ve sertçe tavrını sürdürerek Bilal'i aramaya gitti. Ders boş kalmıştı ama sanki keşke hiç boş olmasaydı der gibi baktı tüm sınıf başta Kemal ve arkadaşları olmak üzere.

İşte Bilal ile öyle tanışmıştı Kemal ve arkadaşları. İlk sözlerini bu olayın sonunda duymuşlardı. "Keşke..." demişti Kemal fakat geçti. Kendisini lider sanıyor ve her dediğini yaptıracağını hissediyordu ama yanılmıştı. Hem de acı bir tecrübeyle... Bilal'in nereden geldiğini, kim olduğunu ve neler çektiğine dair bir şeyler öğrenmişti onu artık ömür boyu arkadaş olarak görmek istiyordu. Sınıftaki herkes de böyle düşünüyordu. Bir an önce Bilal'i kazanmak ve acılarını unutturmak istiyordu herkes.

Bir sonraki sayıda hikâyemiz kaldığı yerden devam edecek...

KISIR SÜT

Yazan: Zeynep HASDENİZ

Bekliyorum gölgesinde sabrın
Yarasında taşın
Ellerimde yersiz dikişler
Kara, bozuk, dilsiz
Bağışla
Yansidan eve
Soluk, kehribar hatıra.

Uçucu cümleler birliği
Yıkılan göğün resmi
Kanı tut omuzlarından
Kandır sahici bir düşe
Anın yamacında
Eğmeden düşüncenin sarmalına
Yürüdüğümüz
Hüzün koleksiyonuna.

Karşılaştım
İkindinin tahta belleğinde
Kırılmış merdivenler gibi aksak
Karşılıksız yakarışın
Menekşe solgunluğuyla
Kapattım serzenişini bileklerimin
Yağsın izdihamına uçurumun
Çürük dilekler
Gümüş kıyımlar benliğe.

İpek özlemler sayıklıyor
Terk edilmiş bir verandanın
Şarap sıcaklığını
Sevgi burukluğunu
Unutulmuş köhnenin
Soyunmuş hiçliğe sınırsızlığında yüreğin
Işığını parçalamış bir mum
Arıyor
Küllerin mabedini
Kurtuluş
Sayrı, kimliksiz oyuncağı tanrının
Gövdesine dağıldığımız.
Bulamadığımız ibresi
İzleğin yarına.

Pervane
Umutsuzluk
Düzeneği
Çınlıyor zembereğinde hecenin
Yazılmamam gereken
Bir maraz ömrün
İrini
Yazgısıdır mutlak
Kahrın
Yolun ziyanı
Varışın dermanı
Kaybın külliyatı
Sızıyor zehir
Yaklaş mavinin yetimliğine
Depremi çemberine

Çağlıyor zehir
Sin oyuğun balçığına
Suyun insafına
Doğuruyor zehir
Uyan rüyanın damarlarında
Çırpındığın
Yabancınin teni
Toprağında duyumsadığın
Gömüt
Sensin,
Silinirsin
Çehrenin haritasında
Dünyaya.
Sökülüyorum kavgasına
İlahi yasın.

TUTSAK

Yazan: Selçuk KARADAĞ

“Bir aksilik olmazsa akşam oradayım.”

Bir aksilik olmuştu işte, yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Şimdi ellerim arkadan birbirlerine, ayaklarım sabitlenmiş sandalyenin ayağına bağlı bir şekilde bu kömürlükte malum sonun geleceği anı bekliyorum. Çenemi oynattığımda muazzam bir acı hissediyorum. Şerefsizler muhtemelen ya çenemi kırdılar ya da yerinden çıkardılar. Gözlerim karanlığa alıştığı için kömürlükte olan şeyleri az çok seçebiliyorum. Birbiri üzerine yığılmış kömür çuvalları, arada gelip geçen ve neyse ki henüz bana bulaşmadıkları için sevindiğim sıçanlar, Bir yılan gibi çöreklenerek kenara koyulmuş bahçe hortumu, İki tane tam önümdeki duvara asılmış haydar. Burnum koku almaya başladığından beri bir de buralarda bir leş, muhtemelen bir sıçan leşi, olduğuna eminim, ilk başlarda kendi kan kokum bastırıyordu ama birkaç gün sonra leş kokusu baskın gelmeye başladı.

Dilek olay, “Bir aksilik çıkmazsa oradayım.” Dediğimin üzerinden tam üç akşam geçti. Eşim, çocuklarım nasıl merak etmişlerdir beni. Polise haber vermişlerdir kesin. Kaçırıldığım yerde mobese var mıydı acaba? Vardıysa bile kesin çalışmıyordur lanet olsun. Mobeseler zaten sadece işe yaramayacakları süre içerisinde trafik cezası kesmek için çalışırlar. Ne diyorum ben iyice kafayı yedim sanırım. Demek ki insan öldürüleceğini düşünüp üç gün ölmezse bir süre sonra bir kamerayı bile suçlayabiliyor. En son ne zaman bir şeyler yemiştım diye düşündüm bir an evet buraya getirilmeden yaklaşık bir saat önce falan bir büfeden tost almıştım, tam kaçırıldığım kavşaktaydı o tostçu. Kredi kartıyla mı almıştım acaba? Kredi kartıyla aldıysam belki de izini sürerler. Kredi kartları neticede izi sürülebilir şeyler, oysa nakit alsam öyle olur muydu? Umarım kredi kartıyla almışımdır.

Peki beni kim neden kaçırmıştı? Plakasını bile bilmediğim bir taksinin hiç tanımadığım şoförü benden ne istesindi ki? Eğer buradan kurtulursam andım olsun bindiğim her taksinin plakasının fotoğrafımı karıma göndereceğim. Aslında taksiye de ihtiyacım olmayacaktı. O akşam karımın arabası arızalanmamış olsa, alışveriş için benim arabayı istememiş olsaydı ben kendi arabamla gidip dönecektim. En fazla dönüşte eğer içmiş olursam trafik cezası yiyecektim. Acaba üniversitedeyken sol fraksiyonlu bir örgüte üye olmuştum onlar mı sonradan parayı vurduğumu öğrenip kaçırdılar beni. Neticesinde ülkenin büyük bankalarından birinde müdür sıfatı ile çalışıyorum ve onlar bundan hiç hoşlanmaz. Adam içeri girince ona yoldaş bak ben de sizdendim gibi bir şeyler mi söylesem. Ama ya tam karşıt bir örgütten kaçırıldılarsa? Ya öyle konuştum diye öldürürlerse beni. Tam ortada bir hayat yaşamak ne kadar zormuş anasını satayım. Tam ortada olunca sağı da solu da düşman oluyor sana. Ne demişti bir siyasi geçenlerde “taraf olmayan bertaraf olur.” E benim canına yandıığım ülkesinde taraf olsan da, tarafsız olsan da bir şekilde her türlü bertaraf oluyorsun zaten.

Şıştt sıçan, çekil ayağımın üstünden ölmedim daha ben. Neyse biraz olsun ayağımı kımıldıtabildim de kaçtı. Ya da Niyazi... Tabii ya Niyazi! Kesin o ayarladı bu kaçırma işini. Günden güne kinlenmişti bana zaten. Şerefsiz! E ben ondan daha çok çalıştım. Tabii ki benim hakkımdı bankanın müdürü olmak. O da çalışsaydı da olsaydı müdür. Hem ne var yani işten kovulduysa. Ben ne yaptım ki? Onun sayım nöbeti sırasında elli bin lira eksik çıktı. Söylemese miydım bunu genel müdüre? Hem ben söylemesem kesin başkası söylerdi. Tamam belki iki hafta sonra o elli bin lira atm içerisinde bulunmuş ve ben bunu rapor etmemiş olabilirim. Yani ne bu da mı benim suçum. Bak, beni o kaçırdıysa gerçekten ciddi manada şıttık.

Hay tükürdüğümün sıçanı çekilsene ayağımın üzerinden. Neyse yine kaçtı. Yedirmem oğlum ben bu ayağı size. Buradan bir kurtulursam. Çok sıkı bağlamışlar. Elimi gevşetemedim üç gündür.

Işık yandı. Işıktan gözlerim yaniyor. Kaç gündür yeteri kadar sıvı alamadığım için gözlerim çok kurudu sanırım görüşüm net değil. Üç gündür bana su vermek için gelen bir adam var. Belki, belki konuşarak halledebilirim bu sefer. Üç gündür tek bir kelime etmedi. Ama yine şansımı deneyebilirim. Kapı açılıyor kilit sesi, bir iki üç tamamdır. Çok susadım.

“Bir aksilik olmazsa akşam oradayım.”

Tabii ya ben bunu nasıl düşünemedim. Oydu yani o olmalıydı. Neticede benim nerede olduğumu ve nereye gideceğimi biliyordu. Lanet olsun ona sevgili dediğim zamana. Tabii ki o olacaktı ya başka kim olacaktı ki? Son zamanlarda karımdan ayrılmam için üstüme baskı da kurmuştu.

Kapı açılıyor. Kapının ardında ışık daha parlak gözlerimi iyice kısıyorum. İki tane silüet var biri kadın biri erkek. Ah güzel karım keşke bulsa beni keşke bulunmamı sağlasa en kısa zamanda.

Fakat karım!

İçeri giren iki silüetten biri karıma çok benz... Hass*ktir. Bu ikinci silüet benim karım. O zaman buldu mu beni, ne kadar fidye istediler acaba?

Fakat, benim karım birlikte içeri girdiği adamın elini mi tutuyor? Ne görüyorum doğru görmüyorum. Hep susuzluktan işte bunlar, kesinlikle halüsinasyon görüyorum. Ya da belki de beni kurtarmak için yapıyordur bunu adama kendini teslim etmiştir benim için buna bir şey diyorlardır bir şehir isimli bir şeydi. Stok... Evet, ‘Stockholm Sendromu’ yoksa değil miydi? O birinin kendini kaçıran, esir eden kişiye âşık olmasıydı. Acaba eşlerde de bu geçerli miydi?

Sıçanlar ortada yok. Işığı görünce kaçtılar muhtemelen.

Şimdi de karım adamları beni ne yapacaklarını konuşuyorlar. İntihar olmaz diyor kadın. Sigorta şirketi intihar sigorta kapsamına girmezmiş, şirket zaten parayı ödememek için binlerce takla atacakmış, bunu kullanıp parayı ödemezmiş. Benim karım benim sigortamdan konuşuyor. Üç yıl önce Genel Müdür’ün sözüyle yaptırdığım hayat sigortasından. Üç yıldır tıkr tıkr ödediğim hayat sigortasından. Ne yapacaklarını konuşmaya devam ediyorlar. Karım beni burada öldürmenin daha doğru olacağını, hem benim kahraman olarak anılmamın onun işine yarayacağını söylüyor. Kahraman mı, ben mi? Peki ben ne yaptım ki Kahraman olmak için? Hemen cevaplıyorlar beni, kasanın şifrelerini almak isteyen bir örgüt tarafından kaçırılmış olacakmışım, vermeyince de beni öldürmüş olacaklarmış. E ama yuh artık! Gazete manşetlerini düşünüyorum. “Kahraman Banka müdürü kasanın şifresini söylemediği için öldürüldü.” Muhtemelen gazetenin ikinci sayfasında kendime yer bulabilirim. Bir gün bankada resmi tören yaparlar, cenazemde haklarını helal ederler. Sonraki gün yine sekiz, beş mesai. Adam kafasını sallıyor. Karım zaten kendisinin bir telefon numarasından arandığı ve fidye istendiğini polise söylediğini, arkadan şifre gibi konuşmalar duyulduğunu söylüyor. Polis gitmiş tabii şu an benim bulunduğum yere göre şehrin öbür yakasındaki bir ankesörlü telefonmuş ve bilin bakalım çevrede neler çalışmıştı. Bingo sıçtığımin mobeseleri. Anlaşıyorlar adam bir bıçak çıkartıyor kemerinden ve yanıma doğru yaklaşıyor. Çenem kırılmış bu arada ağızımdaki bant açılınca yine tek kelime edemiyorum. Onun yerine şakaklarıma şiddetli bir ağrı saplanıyor. Adam bıçağı boğazıma dayıyor. Saçımdan kafamı biraz daha kaldırıyor.

Mmamam... Yapmıyınnnnn. Diyebiliyorum. Derken acı şiddetli. Daha sonra adam elindeki bıçağı ustalıklı, kurban bayramında bir kurbanlığı kesen kasap ustalığıyla kullanarak tek hamlede boğazımı kesiyor. Başta sadece bir yanma hissi oluyor. Karım adamları geldikleri gibi el ele dışarı çıkıyor. Işık kapanıyor. Kendi kanımın sıcaklığı dizlerimi ısıtıyor. Işıktan korkan sıçanlar tekrar ortaya çıkıyorlar. Cık cık diye sesler çıkartarak kanımın önce etrafında sonra üstünde dolaşıyorlar belki biraz da içiyorlardır. Ben o bölümü göremiyorum. Her şey önce bulanıklaşıyor. Uykum geldi... Belki biraz su... Belki... Ahhh son nefes ve karanlık...



OTONOM

Yazan: Fikret ÇELİK

Gözlerin,
Kurtarılmış bölge

Hapsettim,
Bütün gözleri
Bir ceviz kabuğuna

Badem çiçekleri
Getirdim kuş yokuşundan;
Yaz yağmuru, gökkuşağı,
Çakırkeyif bir bulut

İpeğe bürünmüş
Kıtalar boyu bir yol

Aç gözlerini
Dağılsın gündoğusu yeli
Yer etsin gözlerinde gözlerim
Gün, doğmaya yüz tutsun.





KIZ KARDEŞ

Yazan: Hilal SEZEN

Biz sağlıkçılar her gün farklı hayatlara dokunuruz. Mesleğimiz ne olursa olsun hastane ortamında herkes birilerinin hayatına dokunur. Gecesi gündüzü olmayan, yeri geldiğinde başkasının sızısıyla ilgilenirken kendi ağrılarını unutan... Dolu bir mesane, boş bir mide, ağrıyan ayaklar, sızlayan bel sizlere bizlerin fizyolojisin anlatır.

Mesai başladığı andan itibaren, kalbimizde hep bir korku ve aldığımız sorumluluğun bir can mesuliyeti olduğunu unutmadan nöbete başlarız.

İşte, zor ve uykusuz geçen bir nöbetten kesit...

Saat 02.00

Başka bir serviste destek hemşire olarak çalışmaktaydım. 9 numaralı odada bir gebemiz bulunuyordu. Sorumlu hemşiresi ben değildim ancak sık sık odasına gidip iyi olup olmadığını, ağrılarının sıklığını kontrol ettim. Arkadaşımın göz göze gelmiştik ve her şeyin yolunda olduğunu sadece kontrol edilmesi gerektiğini ifade ettim. Ben hemşireydim arkadaşım ise ebeydi. Onun uzmanlık alanı olduğu için gebemizin sorumluluğu ondaydı. Gebelere hasta denmemesi konusunda ise çok hassasım çünkü onlar hasta değil, sağlıklı bir şekilde çocuğunu dünyaya getirmek isteyen anne adaylarıdır.

Gebemizi kaldırıp koridorda iki tur yürüttüm. Bu esnada elini hiç bırakmadım. Bazen ara ara elimi sıkıyordu ve ağrılarını iyi geldiği için çömeliyordu. Elimi sıktığında ağrılarının arttığını hissedip daha güçlü tuttum elini ve çömeldiğinde bende çömeliyordum. İki turu tamamladık. Odasına alıp bebeği kontrol ettim. Her şey yolundaydı. Gebemiz ve bebeği iyi durumdaydılar. Tüm bu süreçler normal ve

olması gerektiği gibi ilerliyordu. Bu arada gebemiz aksi bir durum olmadıkça normal doğum ile bebeğini kucağına alacaktı.

Saat 03.00.

Uykumu açsın diye kahvemden bir yudum aldım. Artık uykunun en çok bastırıldığı saatlere az kalmıştı. Hareketlerim yavaşlamış, vücudum kendini parasempatik sistemin kollarına bırakmıştı. Gözlerim ara ara kapanıyordu ve o sırada gebemizin ağırları artmış ve suyu gelmişti. Odasına girdim ve onu kaldırmak için ellerini tuttum. Ağrılar olsa bile normal doğumda mobilize olmak normal bir süreç ve doğuma yardımcı bir yoldur. Gebeyi yatırmak yerine yürütmek, doğum sonrası erken mobilizasyona da yardımcı olabileceği için onu kaldırdım. Çok ağırları olduğunu artık dayanamadığını söylüyordu. Bende "Haydi o zaman doğumhaneye kadar yürüyeceğiz ve hatta merdivenlerden ineceğiz" dedim. Yüzüme baktı ve böyle mi olması gerektiğini sordu. Kafa sallayarak onayladım. Elimi sıkıca kavradı. Merdivenlerden inmeye başladık. Onun acısını tüm ailesi ile birlikte yaşıyordum. O dakikalarda tüm uykum gitmişti, ağırlarımı unuttum. Bir insana, kadına yardım etmenin mesleğini yapmanın gururu ve sorumluluğu tüm bedenimi sarmıştı. Derin nefes alıp vererek, dayanamadığı zaman çömelebileceğini, onun yanında olacağımı söyledim. Derin nefes aldı, çömeldi ve bir an önce gidelim diyerek kalktı. Elini sıkıca tuttum. Merdivenleri birer birer inerken, annesi koluma dokundu ve merdivenlerdeki iki damla kanı işaret ederek, normal olup olmadığını işaret eden göz hareketi yaptı. Bunun normal olduğunu işaret eden göz hareketi yaptım ve inmeye devam ettik. Bu kan işareti doğumun başladığının işaretiydi. Telaş etmeden el ele doğumhaneye girdik. Onu masaya yatırdık ve bebeğin durumunu kontrol ettik. Ebe arkadaşlarım ise doğumhane için hazırlıkları yaptılar ve doktorumuzda gelmişti. Onu doğumhaneye bıraktım. İçeride ebeler ve kadın doğum uzmanı olacaktı. Benim ise servise çıkıp diğer hastalarım ile ilgilenmem gerekiyordu. Doğumhaneden çıktım ve servise ilerdim.

Saat 04.00.

Tüm hastalarım uyumuştum bende koltuğumda mayışır gibi oturuyordum. O sırada sedye ile gebemiz yani yeni annemiz servise geldi. Odasına girdim. Tüm kontrolleri yapılmıştı. Doğum güzel geçmiş, anne ve bebek gayet iyidiler. Bir saat evvel ortalığı ayağa kaldıran o minik şey şimdi annesinin kollarında sessizce ve huzurla uyuyordu. Annemizle göz göze geldim. Gözleri dolu doluydu. Beraber duygulandık. Teşekkür edercesine elimi tuttu ve sarıldık. "Bak her şey bitti sonunda bebeğine kavuştun" dedim. "Hepinizden Allah razı olsun. Siz elimi tuttuğunuzda kendimi çok güçlü hissettim. Tıpkı bir kız kardeş gibiydiniz." dedi. Duygu dolu anlar yaşamıştık biraz ama hepimizin yüzü gülüyordu. Odadan çıktım. Yüzüm gülüyordu. Ebe arkadaşımın yanına gittiğimde yorgunluktan uyuyakalmıştı ona hiç dokunmadım. Başarmanın verdiği mutluluktan, huzurla uyuduğunu gördüm. Benimde içimi huzur kaplamıştı ve o sırada guruldayan midemin sesini duydum, mutfağa yöneldim. Canım bir şey yemek de istemiyordu, gözlerim kapalı halde bir şeyler atıştırdım ve yavaş adımlarla hemşire bankosuna ilerledim. Koltuğa oturdum ve kolumu masaya koydum. Başımı kolumun üstüne koydum ve uyuyakaldım...





GEÇECEK

Yazan: Tayfur ÇAVDUR

Tam sekiz kere yarıldı kaşım.
Ne ağlamıştım ilkinde.
“Geçecek” demişti; Babam.
Geçmişti, ama izi kalmıştı yüzümdede.

On yıldır yetim kalmışım.
Bir kağıttan öğrenmiştim; Yetim maaşı.
“Geçecek” miydi?
Geçmişti, ama izi kalmıştı çocukluğumda.

Tanrı dedi ki; burası (dünya) geçici.
İçine çektiğin nefes bile geçici.
İçeme çektiğim kokun?
“Geçecek” miydi?
Geçmişti, ama kokun sinmişti üzerime.

Geçmiş, üstümüzden geçiyor.
Anıların bağlantıları kopuyor.
Gelecek olan gün, geçmişten daha çok acı veriyor.
Geçecek dediğimiz ne varsa geçmiyor.

SARI GELİN

Yazan: Şüra AKGÜNEŞ

Olmuyor değil mi bazen?

Ne kadar oldurmak isteyip de olduramadığın, zamana akışın, akışta kayboluşun, yitilişin, hiçsizliğin... Ne yaparsan yap, bazen olmayan şeylerin sana o gün geldiğinde “İyi ki de olmamış!” dedirten anları... Her keşke ile başlayan cümlelerin bitişinin peşi sıra gelen pişmanlık... Eksik kalan tarafın fazla gelen yere hükümdarlığı... Avazı çıkana kadar susulan kelimelerin gün geldiğinde bulantı hâlini alması... Zihin karmaşası, mental yorgunluk, bilinç bulanıklığı...

Aytmatov'un da dediği gibi, “Mide beyinden akıllıdır. Çünkü mide kusmayı bilir, beyin her pisliği yutar. Beynin en kötü özelliği bu... Bir boşaltım sistemine haiz değil. Giren her fikir iyi ya da kötü içeride kalır. Dışarı atamazsın. Görmezden gelir ama az düşünürsün ama yok olmaz.”

Seneler önce tanıdığım altmış küsur yaşlarında yaşlı bir amca vardı. Bembeyaz sakallıydı, boyu tahminen 1,67- 1,70 civarındaydı. Hafif göbeği ve saçlarının seyrekliği düşüyor hatırıma. 2009, 2010 yılları. Arkadaşlarımızla Gülhane Parkı'ndayız. Biraz ilerisi Sarayburnu... Bilirsiniz oranın çayını ve manzarasını. Tek başına oturmuş, uzaklara doğru bakıyordu. Çayını yudumlarken tuttuğu bardağı elinde titrerken fark ettim onu. Güneş gözlerine vuruyordu, dikkatimi çekti.

Usulca yanına sokulup, “Oturabilir miyim amca?” dedim.

“Buyur, kızım.” dedi.

“Nasılsınız?” dedim öncelikle.

Cevabını geciktirmeden, “İyiyim.” dedi ama gördüğüm kadarıyla hiç iyi değildi. İyiyim demek âdet olmuş insanların ağızına, bunu çok iyi bilirdim.

“Eee amca, anlat. Burada oturmuş birini mi bekliyorsun?”

Üç beş saniye gülen yüzüyle bana baktı ama gözleri hafif nemlenmişti.

Tekrarladım sorumu, “Anlat, amca, seni burada tek başına uzaklara daldıran, nasılsın sorusuna bile bu denli gözlerini dolduran nedir?”

Bir bardak istedi amca, bana da o güzel çayından ikram edecekti.

Arkadaşlarıma, “Siz biraz temiz havanın tadını çıkarın, benim bir bardak çayım var soğumasın.” dedim.

İyi arkadaşlar vesselam, anlayışla karşıladılar. Hafif bir tebessüm edip, “Tamam.” deyip yollarına devam ettiler.

“Eee...” dedim. “Amca, çayından ikram ettin, peki, bana yanında hediye edeceğin bir sohbetin var mı? Mesela gözlerin, gözlerin neden dalıyor uzaklara amca? Hadi, anlat.” diye merak dolu bakışlarımı amcaya doğru yönelttim. Sandalyesini bana biraz daha yanaştırdı.

“Bak güzel kızım, bundan seneler önce bir yâr sevdim ben, sapsarı saçları, ceylan gibi gözleri olan. Bir gülüşü vardı, melekler görse kıskanırdı maazallah. O zamanlar, nerede böyle oturup konuşasın. Ancak denk gelirse değerdi gözlerimiz birbirine. Biz bakışarak sevdik birbirimizi. Çeşme vardı bizim köyün başında, sevdiğim çeşmeye gelince ben de o zamanlar Murat 131 aracımından “Sarı Gelin” tür-



türküsünü açardım. Yemenisi başında, utangaç bakışlarını yere eğip gülerdi. Günler ayları, aylar yılları kovaladı. O, her çeşme başına geldiğinde “Sarı Gelin” çalardım. Askerlik vaktim geldi, gitmeden Sarı Gelin’ime bir küçük haber yolladım, bizim komşunun çocuğu Mehmet ile.

“Mehmet, Sarı Gelin’e de ki, asker dönüşünde onu evimizin bahçesinde çiçekleri sularken göreceğim, anasından babasından Allah’ın emri Peygamber’in kavli ile isteyeceğim.” Haber gitti Sarı Gelin’ime. Ben gözlerimi köyün başındaki çeşmede bırakarak askeri birliğe teslim oldum. Sayılı gündü, geldi geçti. Ertesi gün teskeremi alacaktım. İçimde yeni oyuncak alınan bir çocuğun mutluluğu ile sabahı zor ettim. Köyüme yol alırken uzaktan çeşme başını gördüm. Sarı Gelin miydi o? Benim Sarı Gelin’im. Köye adım adım yaklaşırken Sarı Gelin’ime doğru bir ses bağıra bağıra geliyordu, “Anne, anne, anne!” Ah, orada dünya yarılrsa da içine girseydim. Benim Sarı Gelin’im çiçeklerimizi sulayacak diye beklerken o anne olmuştu. Ben asker ocağına teslim olduktan 1 hafta sonra vermişler onu baba evinden, tanımadığı bir adamın eline.

“Ah, çaresizim! Ah, benim gözlerinde hayat bulduğum utangaç gelinim! Sen büyüdün de anne mi oldun?” dedim içimden. Başımı öne eğerek geçtim. Deli ozanlar gibi dilimde bir türkü, “İçinde bir kız gezer, oy nenen ölsün Sarı Gelin aman...”

Çok geçmedi, aldım tahta bavuluma üç beş kıyafetimi, düştüm İstanbul yollarına. Yol bilmem, iz bilmem. Rahmetli babamın bir arkadaşının adresini elime tutuşturmuşlardı. O gündür bu gündür kalırdım yanında, onu da çok olmadı toprağa teslim ettik, Allah’ın huzuruna selamete uğurladık. Şimdiki aklım olsaydı, gitmeden isterdim anasından, bağlardım başını Sarı Gelin’imin. Ama kaderimize düşen pay bu kadarmış. Rabbimizden buna da şükürler olsun dedik, yaşıyorduk, nefes almaya yaşamak deniyorsa tabii. O günden sonra bir tek anamın cenazesine gittim köyüme. O çeşmeyi kaldırmışlar oradan. Sarı Gelin’imi aradı gözlerim.

Anamın acısı, yüreğimdeki sevda derken mezar üstüne vardım, “Sarı Gelin’im sende mi?” dedim. Sarı Gelin’imin adını harf harf kazımışlar o taşın üstüne. Oğluna benim adımları vermiş. Ah, ceylan gözlerine kurban olduğum! Beni, ben olmadan bebeklikten büyütmüş koynunda. Biz onunla olamadık belki de. Ama o da ben de birbirimizden habersiz yaşadık bizi. Ee güzel kızım, çayın soğudu, içmemişsin.” dedi amca ıslak gözleriyle bana bakarak. Bense gözlerimi nereye kaçırırsam diye bir telaş hâlindeyim. Amca, bembeyaz yumuşacık eliyle yüzüme dokundu;

“Ağlama güzel kızım, zaman geçmiyor aslında biz zamanda geçiyoruz. Her acı, her sevinç, her özlem bizleri şimdiki biz olmamız için yoğurur. Kaderin önüne geçilmez. Alın yazısı bu.” dedi.

Yutkunamadım, gözüm soğuyan çay bardağıma yöneldi, bir nefeste içtim. Yavaşça doğruldum sandalyemden. Yaşlı amcaya dönerek:

“Bilirim, ölenle ölmüyor ama kalanlarla da yaşanmıyor. Senin içindeki yangın benim iki kelimelik tesellim ile geçmez. Çay ve sohbetin için teşekkür ederim amca.” deyip, elini öpüp arkadaşlarımla yanına doğru yol aldım. Kireç gibi bembeyaz tenimle arkadaşlarımla yanına vardım.

“Neyin var?” diye sordular. “İyiyim.” dedim, sadece “İyiyim.” Gülhane Parkı, Sarayburnu, Sirkeci bir Sarı Gelin tanıdı o gün. Ben anladım ki; gerçekten yürekten seven insanlar, ne olursa olsun dokunmadan da, görmeden de, sarılmadan da sever, yaşar, yaşatır. Dilerim ki bu dünyada olmadı ama amcanın Sarı Gelin’le evinin bahçesindeki çiçekleri sulama hayali ahirette gerçek olur.





YOLDA

Yazan: Receb EMRE

...

Hiç sormadı!

Dedi ki; vazgeçtin!

Olduğum yerde öylece duruyordum...

Dedi ki; gittin!

Ellerim boş,

Başımın üstünde yağmur yüklü kara bi bulut,

Kulaklarımda atılan lokmayı kapamamış martının pişman çıığı...

(Artık) Dün yok!

(Artık) Gün muğlak!

Yarınsa (artık) muamma!

Ayaklarımdan çekiliyor, yer kabuğu;

Senden aldıklarımı (daha) boşaltmadan hiç bilmediğim yenilerini sırtlandım, yüklerin,

Dizlerimin bağları çözülüyor,

Bacaklarım titriyor, her bi yeni adımda bi öncekinden daha fazla!

(Hiç bilmediğim bi) Hayatın tam içine gömdüler, beni!

Dedim ki;

Elbet biz de bulacağız, bi zaman bi yerlere bizim için gizlenmiş, mutluluğu!

Aramıyorken, üstelik!

Onların da sözünü edeceğiz, şiirlerini yazacağız, gelişigüzel uyaksız...

Bi yol ise hayat;

Mutluluk o yolda, sonda değil!



KALANSIZ

Yazan: Oz

Çarmıh değdi gözüme, gönlüm beyhude bir yolda ...

Kadri alınmış nice yalnızlıklar içinde yorgun düşmüş bir düşün biçimsiz ahvali ile yolda kalanım. Yol ucu ucube, mihmansız çoğalmış. Yol, serilmiş geçmişten geçmişe. Biriktirdiğim, öldürdüğüm ne varsa geldi tükürdü yüzüme.

Bu bir hikâye olacak, bazısından bazı, kimisinden kimse... Derindir ha anlamaz iseniz, anlamınız boynunuzda kırılınsın ya da bırakın okumayı zira içinizdeki dinlemek manasız olur çoğu kez.

Şimdi bir şarkı dinleyip, sigaramı alıp, sıcak suyu kahveme döküp göğe bakacağım. Havada bulut yok ama yağmur yağdırmak sadece su buharını kovalayan rüzgârın işi değil ki, örgütlenen nice buharın birleşip, yere düşmesi. Bunu sadece rüzgâra bağlamak hiç doğru bir şey olmazsa gerek.

Hikâye vakti, şimdi açın içinize dokunan bir şarkıyı, kahveyi sevenler çay içsin, çayı sevenler kahve... Zira yoldan düşeceğiz.

Koşar adım önümden geçen kadının ardından gelen adamların elindeki bıçaklar içimi ürperti bıraktı. Kadının saçının kızıl olması ile kanın bağıni kurmaya meyil ederken, sokakların sahibi olan ben en kısa yoldan yakaladım kadını, kör bir sokaktan içeri aldım, kapıyı kapatırken adamların beni gördüğünü gördüm. Sebebini bilmediğim bir durumun kimsesi iken artık muhatabı idim. Korkum yoktu zira geçmişisi sokak olan birinin kanı sokağa değmiştir.

On sekiz yerimden yediğim bıçak darbesi ile kırdığım üç burun, iki kol, kaburgamın ciğerime saplanmasını da unutmamam gerek. Bunu unutursam diğer ağlarım çok hafif kalır devam edemem cümlelerime. Nihayetinde kızıl saçlı kadın kapıda kaldı, bizi polis aldı hastaneye, benden şikâyetçi olunmadı ve bende ölmedim. Bacaklarımı ve kollarımı siper etmişim metallere. Alışmak böyle bir şeydi ama ilk kez bu derece sokak bana sahip çıkmamıştı. Beklentim elbette olacak sokaktan nice yıllardır bu sokağı canlı tuttum, insan kovaladım, köpeği ile havladım, kedisi ile kendimi yaladım. Sokak nedir hem siz söyleyin? Sadece evlerin arasında ki boşluk mu? Yol mu? Sahi sokak nedir? Ben kanını bırakan biri olarak soruyorum. Hadi cevap verin. Sokak kimdir?

Hastanede yirmi iki gün kaldım, karakola almadılar şikâyetsiz bıçakların sesi. Eve geçtim, evim uzunca bir yolun en başında idi. Girenin göze değdiği yer. Denizdeki fener olarak düşünebilirsiniz. Gözetme kulesi de. Eve vardığımda kızıl saçlı kadının gülüşün olduğunu gördüm. Hasbihal ettik. Biraz hikâyesini anlattı. Kimse iken kim olduğum hali çoğalıyordu. Bazen olmak yerine bazısı olduğum bir sohbetin içinde idim. Herkesin hikâyesi gibi bir hikâyesi yoktu. Zira kendi Ezidi biriydi. Bende Kızılbaşım. Malum hayatın içinde bazı yerlerde çokça kimse idik bizler. Ötekiyi bilir misiniz? Biz kendimizden biliriz bazen. Mesela onların meleği Azazil, Şeytan derler bizde. Ötekilik bir meleğin davranışını yorma biçimdendi. Onlar Yaradan'a karşı koymuş bu melek kutsal demişken, biz taş ile ona meydan okuyoruz. Hatta dahası var, içimizde biriken nefsin kötü halinin sebebi acep nedir? Hey gidi yalan dünya. Ah ki Azazil ne dert açtın bu kadının başına. Kimsesiz bir sabah uyandığımda kim olduğunu saçından bildiğim biri ile sabah kahvesi içtik. Korkunun hissini anlattı. Çokta tahmin edilmeyecek şeylerden değildi. İnce bıyıklı kalabalık taş yerine metallerin sertliğini uygun görmüşler. Bende olası bir şeyin parçasıdır bu. Bazıları kimdir. Onlar bilir kendini. Keza bildiklerini geliştirip peşine düşmüşler. Neyse ki benim gibi sokak savaşçısı biri ile karşılaştığını belirtmem gerek. Bu so-

kak benim, geçmişim, geçemediğim yer. Burada ölmüşlerimi gördüm. Benim kendim tanıtmamı istedi. Özgeçmişimi serdim önüne. Aslında sen gibiler sokakta durmazlar, kavgaya bulaşmazlar dedi. Ama işte ben kimliksiz bir budalayım. Bunu nasıl izah edebilirdim ki.

Zamanla sokak iklimini değiştirdi, bir ev bulduk kızıl saçlıya, bir de günah. Günahı kedileri yalamaktı, geceleri köpeklerle havlamaktı. Sokak belirsiz bir boşluk değil, değer ister, değer de. Günler kırılırken, kavururken güneş, kızıl saçlı alışmaya başlamıştı. Bazen birlikte kedi yalardık. Köpeklerle havlarken acemi kalıyordu. Çünkü sokak köpeği değişken bir gırtlığa ve diyaframa sahip, önce derin nefes alıp, ciğeri şişirip az dudağını yuvarlayıp soluğunu havaya kadife gibi bırakıyorsun. Bu uluma biçimi. Göğe kendini bırakma, ibadet biçimi. Bir de gece sokağa sahip çıkma halleri var, dağınık bir öfke, bilinçli bir dilin seslenme biçimi olmalıydı. Her sokağın dili başka ve bunu öğrenmek için alışma içindeydi. Bir sokak yaşayanına inanmaz ise eğer herkesin belası olur. Bunun için her yaşayan, çekirgesinden, dinazoruna kadar sokağın keyfinden geçmek zorunda; aksi, lanet, bir bulutun tepesinden gelen kaldırım taşlarından. Kim bunu ister ki?

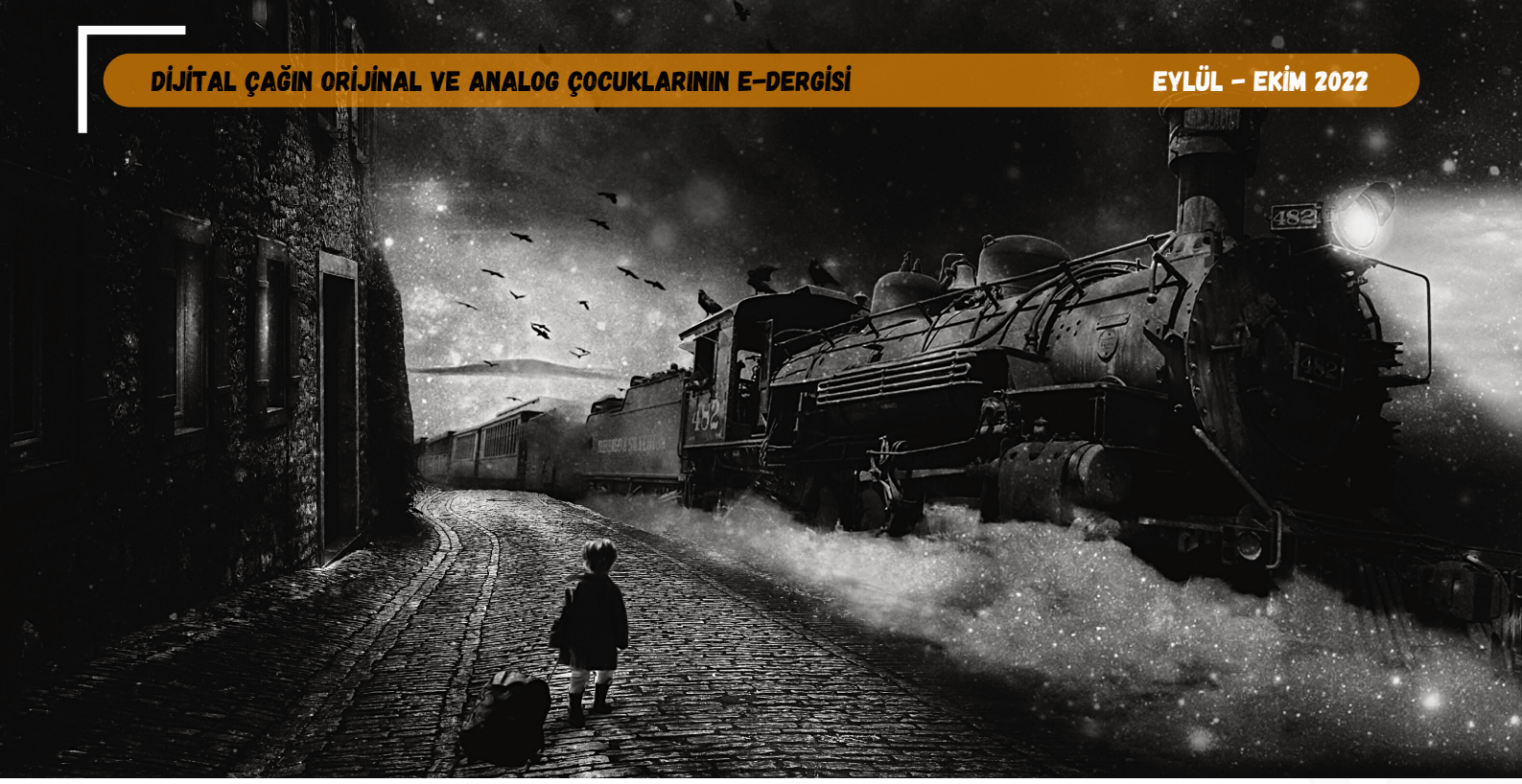
Alışma zamanını kızıl saçlı kadın atlattı. Korkusu gitti. Şöyle demem doğru; o gün o adamlar bilmediği bir sokağa girdiler. Kızıl kadın bunu fark etti. Çünkü ondan ötürü gelenler bir daha gelemeyecekler, ama o kaldı. Artık kalansız değil o. Ve ona bir de isim bulduk, Marul. Çünkü Ezidiler için marul haram ve sokak buna müsaade etmez. Helal, haram tepkidir. Kızıl kadın önce kızdı bana ama sokak bir boşluk değil. Benim adımda Harese. Kendi kanında boğulanım ben de.

Marul kendi olmaya alıştı. Saçları yine saçtı. Öyle bir salıyordu sırtına sokak bütün kaldırımalarını yere seriyordu. Kimsenin kimi kalıyordu sokak. Elbette benimde etkilenmemem elde değildi sokağa sonradan girene.

Bir gün rakı masasını indirdik sokağa, kediler şarkı söyledi köpek saki oldu. Bende hikâye anlatmaya başladım. “Edepsizlik var içimde. Kendimden bahis edeceğim biraz daha. Benim asıl ismim Oz. Ama ben göç bir zamanın içinde gerdanı çalınmış kuşum. Beni kanatsız bir araba bu sokağa bıraktı. Sonra burası büyüdü. Zira kurallar her daim olan şeyler. Bende içinde doğdum sayılır. Ben doğarken geçmişim ölü değilmiş. Ceddimin bütün geçmişini almış öyle gelmişim dünyaya. Korkular, onları bilirsin sen. Çünkü kovalanan sen değil geçmişindi. Saçının rengi neyi temsil ediyor sanıyorsun. Azazil kokuyorsun ki etkin değdi bana da. Sokak dürüst olmayanın geleceğine oturur. Döker yarına dair bütün sayfalarını, sonra rüzgâr çağırır ve sadece ararsın sonrasında. Göç demiştin ki göçüklük var halimizde. Öteki olmanın getirdiği gitmeyen bir yan. Bu bizim değil, kalansızdır bu. Nettir. Küçük bir anımı ifade edeyim sana, ayakkabı boyardım ben. Kara idim şimdiki gibi dilim dönmeyi bilmezdi henüz yeni geldiğim bir şehirde başka bir dile nasıl durayım. Bu durum sekiz yaşında olan bana bir adamın binmesine sebep olmuştu. Her çocuk babasının sırtına oturur ama o gün ellerimi de yere koydurup sırtıma bindi sokağın bir insanı. O gün sırtım benim değildi. Sonra sokağa düştüm, kanlandım, gözümü kararttım. Ceddime sövdüm. Utandım gözümden. Büyümeye başladım. Bir sokak buldum, sokağın adı Serin. Bu sokak benim sokağım dedim. Sonra kurallarını öğrendim, kurallar koydum. Tanış olmayanı, niyetine bakarak kovdum. Dişime göresi yoktu ki bu sokak başka. Her hane benim, ben her haneye aitim. Bilir misin Marul, ben anlatmıştım az ki biraz daha değineyim. Ben iyi okullardan iyi bölümlerden mezun bir sokağım. İnsan nerde kendi ise orda kalmalı değil mi? Bir ömrü birine vermek, birilerini kölesi olmak adına yaşamak ki kavgam tamda kendi sokağım iken Ret ettim, zina geldi bana başka iş yapmak. Ben ayakkabı boyacıyım. Başka da niyetim yok hayata dair ki. Bu sokak benim geleceğim. Taşlarını ben oydum, o bana karakter bıraktı. “ Saki koydu rakıyı, kediler başladı söylemeye.

“Bir anadan dünyaya gelen yolcu
Görünce dünyaya gönül verdin mi
Kimi büyük kimi böcek kimi kul
Marak edip heç birini sordun mu?”





ARAMAK

Yazan: Cahide GÜRKAPLAN

Kuşun dalı olmazsa ne eder?
Kalır asılı havada öksüz
Biçare dolanır gece gündüz
Kırılıp gider tünemezse yuvasına

Süzülür bazen ufukta yitik
Arar durur o yeri didik didik
Yem olursa ne ala ona
Yoksa çekilir mi bu kara dünya

Seherde duyulur serzenişi
Ah bir bulsa eşini
Sıcacık inse o yuvaya
Koklasa çekse huzuru sılada

Gam yemez o vakit bakarken göğe
İçi savrulur yerden yere
Kalkar gider duramaz yerinde
Dokunur yıldızlara, uzanır bulutlara
O dalı arar sabah mahmurluğunda
Bir bulsa da bir konsa oracığa
Arayışı kanadını yormuştur amma
Varışı ferahlık olacaktır ona...





KARANLIKLA TANIŞMA

Yazan: *Hasan GÖKOĞLAN*

Aşk ile Merhaba,
Gecemin tam ortasına ziyadesiyle doldu hayat.
Bir kez daha huzuru aradığımız uzaklar, huzuru ararken yorulduğumuz, huzura uzak olmak düşüncesinden soğduğumuz gecenin tam ortası şu an.
Hazanda bir yaprağın dalından süzülüp düşüşü kadar yavaş; yere yeksan olmaya ramak kala sabır.
Demlenip dolmasına birkaç zerre, kızıp da taşmasına birkaç satır kadar yakın zifiri gece.

Omuzlarımızda sorumluluk, benzimizde hüznün asılı...
Haki bir gece ve bir o kadarda simsiyah!
Bir o kadar da kirli bir beyaz, karışmış da sanki kaybetmiş saflığını, berraklığını ve grileşmiş, kötüleşmiş ve kaybolmaya mahkûm olmuş bir renksizliğin çaresizliğinde, çıkmazın tam ortasına düşmüş, düşürülmüş...

Aşkla Merhaba
Uzaktan seslenenler, sesini duyuramamışçasına çığlıklara asılı kalmış, bir duvarın arkasında saklanmış bir kaç ses tonu kalmış bahçemde.
Ciğerleri patlarcasına koşturan ayak seslerini hissediyorum.
Tanıdık ve uzak renkler çıkıyor ayak izlerinden...

Aşkla Merhaba Ey Sen!
Zifiri geceye huzur akıtır mısın?
Avazından bir damla sür yeter...
Aşkla Merhaba!





DÜŞLEDİĞİM CADDELER

Yazan: *Ufuk SEZER*

Radyodan dağıldıkça uçuşan kuşlar
Ağızımda yuvarlayıp durduğum edebiyat
Yakın zamandaysa gezindiğim duygular
Ansızın gökyüzünden aklıma düştü

Titreyen dudaklarında tattığım hatıralar
Sigara dumanındaki sessizlik gibi
Düşmanın elinden kaçarken caddeler
Ümit edince boynunu büktü

Geniş zamanlarda başını yasladığım fikirler
Alnını çevreleyen endişenin lekesi
Dolaştığım maceralardaki yüreğimin sesi
Kaçamak bakışlarla cenneti kokladı

Dallarından kopup yere düşen vefa
Merhamet sanıp iliklediğim arzular
Gizlenen yarınlardaki sınıksız yarınlar
Heyecan olup tüm ışıkları yakaladı

Suladığım yılların kenarında bulutlar
Renkli bir yol olur tutduğum yağmurlar
Gelecek anılarda şiirlerimin düşleri
Mürekkep kokan hikâyeleri düşledi





SON GECE

Yazan: İnci ELENCE İLTER

Arsız aklına yenilip tikiştirip anılarımızı bir bavula ,gittiğin o günden sonra gökyüzüm hiç aydınlanmadı.

Gecelerim yıldızsız, günüm ise hiç olmadı.

Ruhumu gün ışığına çıkaracak türlü yollar vardı,hep görmezden geldiğim.

Ruhum aydınlığa çıkarsa sanki seni unutmuş ,senden vazgeçmiş olacaktım kaygısıydı benimkisi ,kör eden bir inanişaya teslim olmuştum.

Biliyordum sen beni unutmuş vazgeçmiştin.

Daha fazla karanlığa mahkûm olmaya bir çılgın gibi yaşamaya son vermem ruhumu aydınlığa çıkarmam gerekti.

Belki hemen bahçeye çıkıp yağın yağmurda ıslanıp yağmuru hissetmeliydim ve sonra yağmur sonrası ayağımın altındaki toprağa dokunup hatta avuçlarıma alıp yağmurun toprağa bıraktığı huzurun kokusunu ciğerlerime çekmeliydim.

Sonbaharda düşen yaprakların, hafif rüzgarlarda kaldırımlardaki savruluşlarını huzur veren bir keman sesi gibi işitip,hisirdayan yaprakların seslerine eşlik etmeliyim , hatta o düşen yaprakların o ses ile dans edişlerini hayal etmeliyim, yağmur sonrası çıkması muhtemel olan gökkuşağını beklemeliyim. Ben bu gece huzura sarılıp uyumalı sabah gözlerimi açtığımda odama perde arasından sızan güneşin ışıklarını görmeliyim. En çok annemi mutlu etmeliyim umutla uyandığım ilk sensiz sabahta, mutfaktan gelen annemin tıkırtıları ile mis gibi çayın, kızarmış ekmeğin kokusunu duyup yeniden anneme sarılıp günaydın demeliyim yeni günün şükrü ve telaşını yeniden yaşamalıyım. Görmezden geldiğim hayata dair umuda, huzura, minnete sevgiye, mutluluğa insana dair ne varsa görüp yaşamalıyım. Şimdi yine gece ve senli ama sensiz son geceye...

Gidenler Pişman olup geri gelecek sen sabırla bekle baharı, her şey tazelenecek dediler. Sabırla bekledim ne pişman oldu gidenler ne de gelip geçen hiç bahar tazeleyemedi tadı kaçmış bir hayatı...



KOYU BİR KARANLIKTA

Yazan: Semih ŞEN

Gözlerimi açtığımda her yer karanlıktı. Kollarım bağlı, dar bir yerdeydim. Ayaklarımı oynatmak istediğimde onların da bağlı olduğunu, sallantıdan ve gelen seslerden hareket eden bir arabanın bagajında olduğumu fark ettim. Buraya nasıl gelmişim, ne zaman olmuştu en son hatırladığım bir şeyler içmek için sahile doğru ilerlediğimdi. Sahilde yürürken orta yaşlı bir adamın tek başına karşıdan geldiğini, ufak bir görüntü şeklinde hatırlıyorum. Başıma darbe mi almıştım? Yoksa baş ağrım, sersemliğim ilaçtan mı kaynaklıydı bilmiyordum.

Bir süre sonra yavaşlamaya başladık; sanırım onların istediği, benimde inince öğreneceğim yere gelmiştik. Sebepleri kim oldukları aklımı yiyip bitirecek gibiydi. Bilinmezlik koyu bir karanlıkta ruhunuza çılgınlıkları besteler.

Kontakt kapanmıştı. İki yandan da kapı sesi geldi iki kişi taşlı bir zemine basarak, kulağıma fısıltı şeklinde gelen konuşmalarıyla yürüdüler. Bagajın kapağını açtıklarında yüzlerini göremedim. Kıyafetleri uzun geniş kapşonlu, kolları uzun ve bol, kumaştan bütün vücutlarını ayak kısımlarına kadar örten bir giysiden oluşuyordu. Yüzleri yok gibiydi.

Kollarımdan tutarak tahmin ettiğim taş zeminden ayaklarımı sürüterek ilerletmeye başladılar. Çevreye baktığımda büyük bir konağın hatta insanlardan uzak kalan ve tek başına kendini yaşamaya mahkûm eden birinin güzel ve tek essiz eserine bakar gibi eve hayranlık besledim. Büyük bir bahçesi, Geniş büyük demirli bir kapı, iki yanında taştan kanatlı siyah melek heykelleri ve tam kapının ortasında iki tane boynuz simgesi vardı. Orta da bir yeşilliklerle aynı tonda boyalı küçük bir su çeşmesi vardı. Konaktan içeri girdik. Beni büyük merdivenlerin yükseldiği ihtişamlı salonun ortasına bıraktılar.

İki tane kadın boynuma çiçeklerden yaptıkları çemberi astılar. Karşımda sandalyelere oturmuş orta yaşlı geçmiş entelektüel ve zengin kişilikleri olduğu her hallerinden belli kişiler vardı. En yaşlısı ayağa kalktı. "Sen bizim seçtiğimiz, kanı temiz olan, ruhu ömürlerimize yılları serpiştirecek fedakârlığı yapacak kişi; hoş geldin." dedi.

Şok olmuştum. Bir faydasının olmadığını bile bile beni bırakmaları için birkaç söylemde bulundum fakat faydası yoktu. İstediklerini alma hırsı gözlerinden okunuyordu, acıma duygusu onlardan yitip gitmişti.

En arkadan siyahlara bürünmüş, teni beyazla gri arasında bir renge sahip birisi elinde taştan bir kadehle yavaşça yaklaşmaya başladı bana. Eğildi ve kulağıma şunları fısıldadı: "Merak etme ailen fedakârlığının karşılığını alacak. Bizim sana, senin de aileni para probleminden kurtarman için bize ihtiyacın var. Ruhunu eskilere kurban olarak vermeyi kabul et."

"Neden, neden benim ruhum?" diye haykırdım. Cevap gecikmeden, elinde taştan kadehi tutan adamdan geldi: "Çünkü sen gerekmedikçe can almazsın, ne bir böceğin ne de bir kelebeğin. Bu yüzden ruhun güneşsiz ve saf, elinde kan yok. Lekelenmemişsin, ruhun hala ilk günkü parlaklığını koruyor ve bunu sana baktığımda da görebiliyorum."

En son hatırladığım onun gözlerine baktığımda tüm renklerin aynı anda var olduğuydu. Renklerin her biri değişiyor her saniye karışıyordu. Çenemi tuttuğunda ellerinin cehennem kadar sıcak olduğunu fark ettim. Arkasından gölge gibi bir şey yükseldi ve boynuzlar sivri şekilde bu gölge gibi silüette var oluyordu. Eskilerden biriydi! Eski dedikleri kadimlerden... Birçok dinde ve mitte onlar şeytan olarak adlandırılıyordu. Son hatırladığım ışıkların yavaş yavaş söndüğüydü. Sonrası bilmediğim bir karanlık...



HAYDİ GEL

Yazan: Meltem GÜDEMEZOĞLU

O güzelim saçlarıma dokunmaya,
Ellerimi tutmaya,
Elmacık kemiklerimden öpmeye,
Gözlerime bakmaya kıyamıyorsan...

Sana gelen yollar var,
Seni bekleyen sevda var,
Ellerimi açmış sevincinden uçacak,
Sana sarılacak seni kucaklayacak,
Kara gözleriyle dokunmadan sevecek bir aşk var...

Haydi gel cesaretin varsa,
Bana sevmeyi öğret,
Bana mutluluktan uçmayı öğret,
Dolaşalım yaz gecelerinin sarhoşluğu gibi,
Tango dansı yapan çiftler gibi,
Yalnızlığımızı slow müzik eşliği gibi paylaşalım...



KARAR

Yazan: Hilal SEZEN

Telefonu çalmıştı. Elini omzumdan çekip telefona bakmak için eğildiğinde yüzü ekşidi. Adeta bakışları zehirlenmişti. Tüm sessizliğimle onu izledim. O sırada boğuk ve tok bir sesle; "Evden arıyorlar" dedi.

Yutkundum ve telefonu açtı. Geçişirici cümleler kullanarak kısa sürede telefonu kapatmıştı.

Ellerini yanaklarıma götürdü. Özür dilerim tatlım deyip alnımdan öptü.

Önündeki şaraptan bir yudum alıp, filmi izlemeye devam etti.

Benim ise canım sıkılmıştı. İki dakika öncesine kadar aldığım keyfi artık alamıyordum.

"Akşam yemeği için nereyi seçersin?" dedi.

Cılız bir ses tonuyla cevap vermiştim.

"Bir yere çıkmayalım biraz midem kötü burada yesek daha iyi" dedim.

Huzursuz olmuşum. Ailesi ile her konuşmasında kötü oluyordum zaten. Onların hakkını alıyormuş gibi hissediyordum kendimi. Ama bu seferki farklıydı. Kendimi ilk defa bu kadar kötü ve aşağılık hissetmişim. Beynimin içinde susturamadığım çokça ses vardı. Yanlış olduğunu biliyordum ancak onu seviyordum. O da beni seviyordu.

Yüreğimi bir burukluk kapladı. Ben ne yapıyordum. O başkasına aitti. Başkasının babası, bir başkasının eşiydi. Aman Allah'ım bu korkunç ve dehşet verici bir şeydi. Bu gerçeğe yüzleşmemek için yıllarca kaçmışım ama işte gerçek aramıştı onu. O, oraya aitti. Ben sadece koskoca bir yalandım. Hiçbir zaman gerçek olmayacak bir yalan..

Onu unutmak için uğramışım. Çok uğraştım. Hayatıma gerçek birini almak için çok uğraştım. Biriyle tanıştım. Buluşmaya çıktım. Onu hayatıma aldım. Ancak yine de unutamıyordum. Bende herkes gibi normal bir hayatım olsun istemişim. Onu toplum içine sokabilmek, onunla keyifler vakitler geçirebil-

mek, korkusuzca elini tutabilmek, onunla gülerken huzurlu olmak, arkama bakmamak istemiştim. Bu yaptığımız dehşet verici çirkin bir şeydi. Ben kötü biri mi oldum? Hayır, hayır onun ailesini hiçbir zaman kıskanmadım. Onun yuvasını bozmadım ben kötü bir kadın değilim. Hatta eşini değil sadece çocuklarına olan sevgisini kıskandım. Çünkü benim bir baba sevgisine ihtiyacım vardı. Yıllardır aradığım sorunun cevabını bulmuştum. Şoklar içerisindeydim. Her şeyin altında yatan sebep bu muydu? Yoksa yine kendimi kandırıp vicdanımı mı rahatlatmaya çalışıyordum.

Ah baba...

Ben yıllardır senin sevgini hep bu kişide bulmuşum. Beni sahiplenmesi, koşulsuz sevmesi, koruması, ilgi göstermesi, yargılamadan dinlemesi hepsi...

Babam yıllar önce bizi terk etmişti. O gittiği gün annem yere diz çökmüş ağlıyordu. Ben ise olayı kavrayamamıştım. Bir iş seyahatine gitmiş gibiydi. Ama bir gün muhakkak dönecekti. Babam valizini toplayıp Santorina eyaletinden gitmişti. Ama bir gün dönecekti. Çünkü bana söz vermişti. Bir gün geleceğim kızım deyip öpmüştü. O günden beri hep döneceği günü bekledim. Sonbaharlar, yazlar geçti. Dönmedi. Ben beklemekten hiç vazgeçmedim. Çünkü o küçük kızına söz vermişti. Muhakkak dönecekti. O gün bu gündür hep bekliyorum babamı.

Benim baba sevgimin yerini alan adam o muydu? Benim ona olan sevgim bu yüzden miydi? Bildiğim tek bir şey var. Eğer babam gitmeseydi kesinlikle benim şuan normal bir hayatım olur ve normal bir sevgilim olurdu. Sevilmeyi bilmeyen bu kadın, ona ilgi gösteren bu adamın kollarına bırakmazdı kendini.

"Tatlım?"

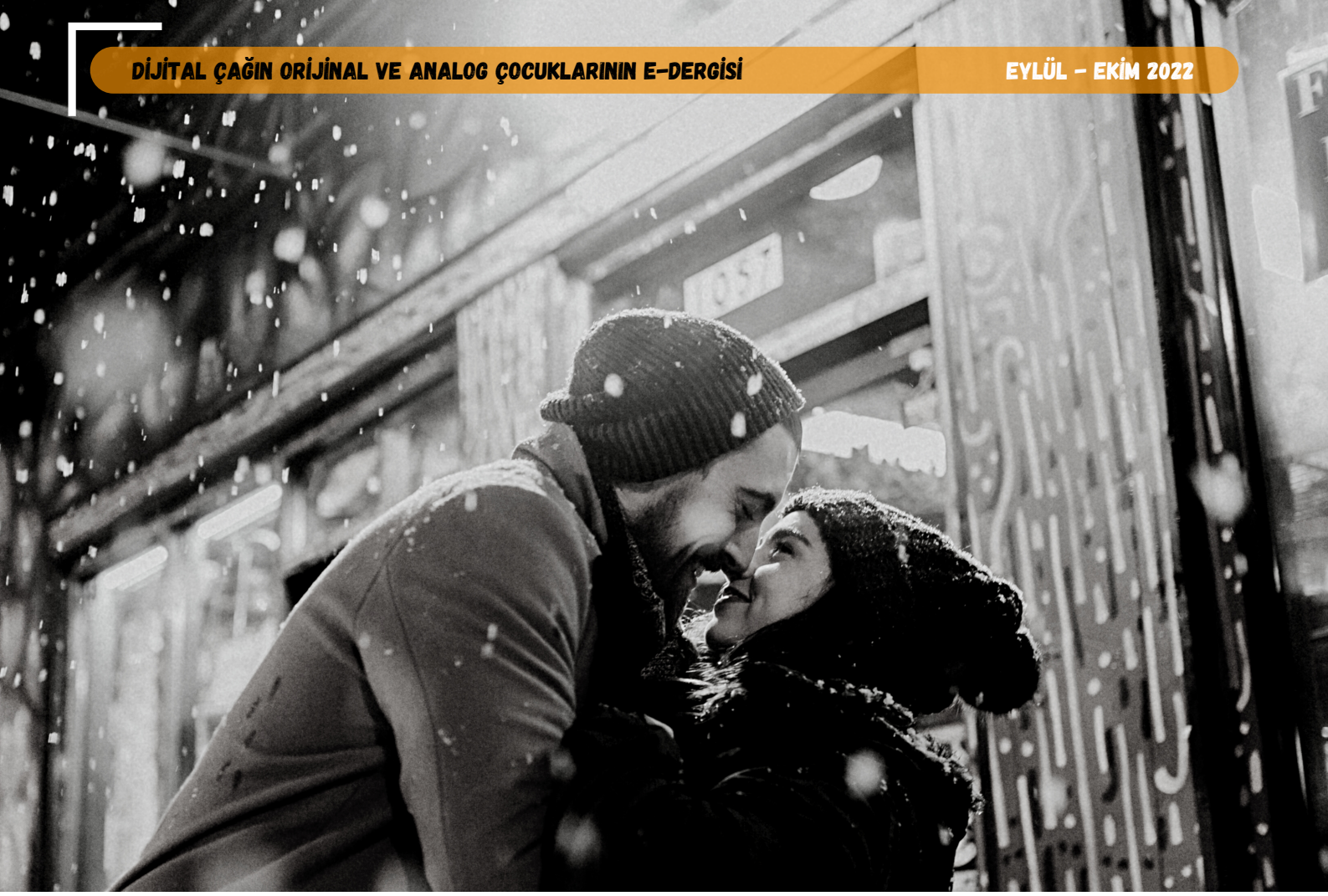
İrkildim. O kadar uzun süredir dalmışım bir boşluğu izliyormuşum farkında değilim.

"İyi misin?"

Ona belli etmemeliydim. Hislerimi, düşüncelerimi anlamamalıydı.

"Her şey yolunda, sadece biraz yorgunum uyumak istiyorum tatlım." deyip yatağıma yattım.

Birkaç dakika sonra yanıma geldi. Gözlerimi açmadım. Yanağımdan öptü ve uyudu. Ben ise uyumuyordum. Tavanı izledim. Beynimin içini susturamıyordum. Ya babamın kızı olacaktım ya da bir daha bununla asla yüzleşemeyecektim. Yavaşça yataktan kalktım. Banyoya yöneldim. Elimi yüzümü su çarptım. Gitmeliydim. Evet, bu gece buradan ve ondan gitmeliydim. Bu yanılaşa dur demeliydim. Onu nasıl bırakacaktım. Ancak bir daha bu cesareti hiçbir zaman kendimde bulamayacaktım. Şehir merkezinden 10 km uzaklıktaydık. Bir taksi çağırdım. Onun aracı ile gidemezdim. Çünkü amacım ona zarar vermek değildi. Sessizce hayatından gitmek sanırım ailesine dönmesi için en güzel yol olacaktı. Ben gidince o ailesine gidecekti ve küçük kızı babasına kavuşacaktı. Parmak uçlarımda hareket ediyordum. Evden çıkmadan önce odaya gittim. Uyuyordu. Ona yaklaşmak onu koklamak istedim. Ancak uyanabilirdi. Yapamazdım. Gitmeliydim artık. Araç dışarıdaydı ve beni bekliyordu. Hızlıca çıktım adeta kaçar gibi. Belki ben babama kavuşamadım ama onun kızı babasına kavuşacak ve bir çocuğun yanlış ilişkiler yaşamasına engel olacaktım. Bunun vermiş olduğu huzur ile yol boyunca yıldızları izleyip gülümsedim.



HAYALDE SEN

Yazan: Özlem CANBOLAT

Uzun uzadıya sevmek istiyorum seni.
Saçlarını, ellerini daha sıkı tutmak mesela.
Bir yanımız bulutlara koşarken,
Diğer yanımızla toprağa fısıldar gibi güya.
Daha çok içime çekmek istiyorum kokunu.
Baharın tüm serinliği odama dolarken,
İhlamurun çiçek açmasını bekler gibi.
Dalından kopan o son yaprağın,
Polenleriyle sararan burnunu öpmek istiyorum.
Sıcak bir yel estiğini düşün.
Ruhumuzu gıdıklarken aramızdan geçişi,
Elini boynuna götürürken hissetmek için,
Kapanan gözlerinden öpmek istiyorum.
Temmuz'un hararetiyle kavrulan gönlümün,
Ağustos'ta çöle dönüşmesi gibi.
Aralık'ı beklerken açık kapıdan,
Senin nefesinle serinlemek istiyorum.





DOĞRU VE YANLIŞ AŞK

Yazan: *Selin BASMACI*

Bugün sizlerle konuşuyormuşçasına yazmak istedim.

Kimi zaman sorup durdururuz kendimize "neden ?" Diye. Sebebi çok açık aslında, insanlar... Kimi insan gerçekten sevmek istemiştir. Ama bazen bunu hak etmeyen insanlar çıkıyor karşımıza. Kimi zaman bizi aşka küstürüyor. Sevildiğimizi Sanıyoruz evet sanıyoruz. Neden ? Aslında onları severken kötü taraflarını ya biliyor görmüyoruz ya da gerçekten onlara olan sevgimiz yüzünden "aşk körü" dediğimiz o körlüğü yaşıyoruz.

İnanmak istiyoruz her şeyden önce inanmak...

Ve sonrasında ne oluyor? Hop zorla inandığımız o yerden kırılıyoruz...

Hep yaşadığımız şeyler aslında. "Ya söz hep yanındayım" derler ya da siz, sizi seviyor zannederken o sizi aldatır. Ve bunu yaparken ısrarla size "seviyorum" demeye devam eder. Siz zamanla anlarsınız her şeyi ve o kadar netleşir ki kafanızda düşünceler kimi an şaşırır kalırsınız.

Ve ilerleyen zamanda ne mi olur?

Aslında doğru aşkın o olmadığını ilerleyen zamanda başkasının hayatımıza girmesinden sonra anlıyoruz.

İlk başta ürkerek bakıyoruz ona.

Acaba, acaba derken buluyoruz kendimizi...

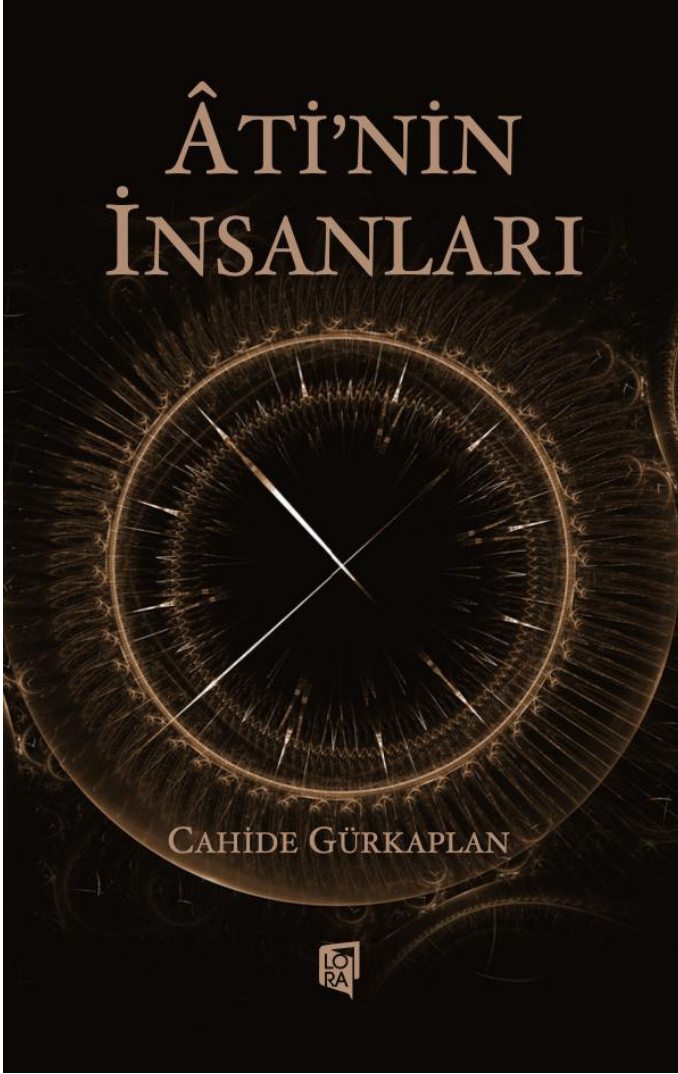
Sonrasında bir konuşması bir sohbeti..

Derinden etkiliyor o an sizi...

Sonrası malum hoş geldin...



ÂTİ'NİN İNSANLARI



Doğadaki sırayla önce havaya sonra suya en sonda toprağa düşen bir kor ateştim. Cemre'nin kaderi ezelden bellidir. Elime tutuşturulan alın yazısında herkeste olduğu gibi değişmeyecek üç şey vardı: nasıl öleceğim, nasıl bir hayat süreceğim ve en çok kimi seveceğim. Ama şimdi göklerden düşen bu yazgımın üç gerçeği de değişmek üzere.

Gözlerinle görsen bile Âti'nin başka planları vardır. Mazimde saklı kuvvetimle atımı gördüm ama aşka yenik düştüm. Bir insan aşkı için daha ne kadar ileri gidebilir? Ben inandığım aşk uğruna ayağıma geçirilen prangadan kurtulup güneş doğmayan ülkelerde gözümü açtım. Yazgımın değişmeyen kurallarıyla oynadığım bu oyun bana cesedimin başına geçip ölümümü planlamayı reva gördü. Şayet geleceğin kapısını aralamıştım ve bu oyunu ben kazanacaktım.

"Beyaz alev yutacak karanlığı, inançlı kadınlar kalkacak ayağa..."

Yazar/ Sosyolog Cahide Gürkaplan 1995 yılında Konya'da doğdu. Evli, bir oğlu var. Denizli'de yaşıyor. Selçuk Üniversitesi Sosyoloji bölümünü dereceyle tamamladıktan sonra içerik yazarlığı ve eğitim koçluğu alanında eğitimler aldı. Çeşitli gazete, dergi ve bloglara makale ve yazılar hazırlayan Yazarın birçok sanat kitabında da şiirleri bulunmakta. İlk kitabını en yalnız kaldığı dönem olan Covid pandemisinin başladığı sıralarda kaleme aldı. Kendisinin sözleriyle, "Bu karanlık hastalık benim aydınlık yoluma vesile oldu. Kurgu yazma yeteneğimi işte bu kör edici aydınlıkla buldum. Bu ışığı tüm kadınlar adına yarınlara taşımayı umut ediyorum." Âti'nin İnsanları kitabı Haziran 2022'de okurlarıyla buluştu.

Âti'nin İnsanları'nı Flora Kitap internet sitesinden temin edebilirsiniz. Keyifli okumalar dileriz...

RETRO



Sıradışı bir şiir kitabı; Retro!

Gül Özdemir'in uzun yıllar yazıp demlediği şiirlerden oluşan ve Kitap Müptelası Yayınevinden çıkan kitap, yeni nesil Türk edebiyatında gittikçe yalnızlaşan bir tür olan şiire dokunuyor. Tokat doğumlu olan Özdemir, eğitimini orada sürdürdükten sonra İstanbul Üniversitesi Türkçe Öğretmenliği bölümünde eğitimini tamamlıyor. Ardından da Türkçe öğretmeni oluyor... Yazdığı şiirlerle ve denemelerle birçok ödül alan Özdemir, edebiyatımızda kadın şairlerin az oluşuna yönelik eleştirilere bir cevap niteliğindeki şiirlerine "çocuklarım " diyor.

"Retro"ya bakınca şiirlerini nasıl bir tutku ile yazdığı da anlaşılıyor Özdemir'in:

*"Bu günahkâr, ufacık, ak ellerime;
Cinlerin düğüm attığı tarumar bahçelerime
Harva Ana'mdan al bir vasiyet kalır.
Düsse gökten üç elma,
Payıma kıracağı yemiş
Bir kuru dal kalır..."*

Gül ÖZDEMİR'İN Retro isimli sıradışı şiir kitabını [Kitap Müptelası](#) internet sitesinden temin edebilirsiniz.

İÇ KAPAK

KIRIK



Mahsa Amini

16 Eylül 2022

İÇ KAPAK

KIRIK



Bartın - Amasra

14 Ekim 2022

ARKA KAPAK

KIRIK

EYLÜL - EKİM 2022

**”Dünyaya geldiğim anda
Yürüdüm aynı zamanda
iki kapılı bir handa
Gidiyorum gündüz gece...”**

Aşık Veysel

Ortopedik değil, ansiklopedik dergi!